

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 735

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Ἔτος ΛΒ'.

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

1 Φεβρουαρίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τηλ. 3 628.280

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΒΟΗ ΕΚ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΗΜΩΝ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΥΣΕΝΤΙΟΥ

«Ἡ γῆ ἀγλῶτως βοᾷ στενάζουσα: Τί μέ κακοῖς πολλοῖς μαινέτε πάντες ἄνθρωποι! Καὶ ὁμῶν φειδόμενος ὁ Δεσπότης, ὅλην ἐμέ μασιτίζει! Λάβετε αἰσθήσιν καὶ ἐν μετανοίᾳ τὸν Θεὸν ἐξιλεώσατε».

(Μέγα Εὐχολόγιον).

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα.

Θρῆνος καὶ κοπετὸς διεχθρῆ καθ' ἅπασαν τὴν φίλην καὶ ὁμόδοξον χώραν τῆς Ρουμανίας, ἐξ αἰτίας τοῦ καταστρεπτικοῦ δογισμοῦ τοῦ Ἑγκελάδου, ὅστις ἐπεσφύρρευσεν φρικτὰ καὶ ὄζοντα ἐρεῖτια τὰ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐθανάτωσεν οἰκτρῶς χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν

ἀνασύρονται ἐκ τῶν ἐρεπίων οἰκτρῶς διαμελισθέντα ἀνθρώπινα σῶματα.

Ἡ ὄψις ἀπάσης τῆς Ρουμανικῆς πρωτεύουσας, τοῦ Βουκουρεστίου, ἔχει προσλάβει εἰκόνα καταστραφείσης Βιβλικῆς πόλεως, κατὰ τὰ εἰδησεογραφικὰ πρακτορεῖα ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἐνῶ κατὰ διαστήματα αὐτὰ πληροφοροῦν τὴν Ὑφήλιον περὶ τοῦ συνεχῶς αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων.

Ἀληθῶς τὰ ὅσα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περὶ τῆς καταστρεπτικῆς μανίας τοῦ Ἑγκελάδου εἰς τὴν φίλην ταύτην χώραν, ἐνθυμίζουσι τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν ἧς γράφει (11,4): «Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο ΣΕΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΣ καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσεν καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΠΤΑ καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι

ἐγένοντο καὶ ἔωκαν δόξα τῷ Θεῷ τοῦ Οὐρανοῦ».

Τὴν Ἑθνικὴν ταύτην συμφορὰν τῆς Ρουμανίας τὴν αἰσθανόμεθα εἰλικρινῶς καὶ ἐντόνως, καὶ ἡμεῖς οἱ φίλοι αὐτῆς Ἕλληνες, διότι, δυστυχῶς πολλὰκις ἐγεύθημεν τὸ πικρότατον ποτήριον τῆς καταστρεπτικῆς μαγίας τῶν σεισμῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἔτος 1953 ὅτε ἰσοπεδώθη σχεδὸν ἡ λουλουδιασμένη Ἑπτάνησος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1955 ὅτε ἡ ἀνθοῦσα περιφέρεια τοῦ Βόλου μὲ τὰ γραφικὰ χωριά τῆς Μαγνησίας ἐρειπώθησαν ἐκ τῆς μαγίας τοῦ σεισμοῦ.

Εἶναι ὄντως φρικωδέστατη πάντοτε ἡ μετασεισμικὴ εἰκὼν παντὸς τόπου ἀτυχήσαντος διὰ τῆς ὑποχθονίου παρουσίας τοῦ Ἑγκελάδου. Πόλεις καὶ χωρία εἰδυλίας ὁραιότητος καὶ χάριτος αὐτοστιγμῇ μεταβάλλονται εἰς σωρούς καπνιζόντων μαζῶν, ἐνῶ κρυσταλλοπηγαὶ ὑδάτων στερεοῦν καὶ ἀναδύουν ἀφόρητον δυσσομίαν καισμένων μετάλλων.

Ἀλλὰ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, τίς ἡ αἰτία τῶν κατὰ καιροὺς — ἀπροβλέπτων καὶ ἀπροσδοκίων — συμφορῶν αὐτῶν; Οἱ ὀλόφρονες, οἱ ἀνητὰι, οἱ ὀρθολογισταί, οἱ σκεπτικισταὶ καὶ οἱ παγεροὶ καὶ ἀγέρωχοι δίδουν τὴν λακωνικὴν, ἀρίστην ἀλλὰ καὶ ἀνεδαφικὴν ἀπάντησιν: «Σεισμοὶ εἶναι ἡ ἀπότομος καὶ ἀτακτος κίνησις μέρους τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὁφειλμένης εἰς φυσικὰ αἷτια εὐρισκόμενα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, αἷτια καὶ δημιουργοῦν τοὺς ἡφαιστιογενεῖς, ἐγκατακρημνισιογενεῖς καὶ συχνότερον, τοὺς τεκτονικοὺς σεισμοὺς».

Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι πρὶν ἢ φωτισθῶν διὰ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτὸς τοῦ Σωτήρος, ἐπίστευον εἰς τὴν δύναμιν τοῦ κατὰ διαστήματα ὀργίζοντος μυθολογικοῦ Ἑγκελάδου ἐνὸς τῶν γιγάντων, υἱοῦ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ὅστις ἐφρονέθη παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα μυθολογικὰ καὶ ἀνυπόστατα, διαλύονται καὶ ἀποσβέννυνται, ὡσεὶ καπνός, διὰ τῆς αὐθεντικῆς καὶ θαυρασημάντου δηλώσεως τοῦ Μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατρός, ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Ἡ αἰτία τῶν σεισμῶν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ὀργῆς τοῦ Θεοῦ αἷτιον αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν». Ναὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ! Αἱ ἈΜΑΡΤΙΑΙ ΑἰΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, καὶ ἡ προκλητικὴ καὶ ἀσύστολος παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ συνεχῆς ἀποστασία, ἡ ἱταμὴ δι' ἔργων κακῶν ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αἰτία τῶν σεισμῶν.

Ἐνῶ ὁ Κύριος διὰ μυρίων φωνῶν καὶ μέσων προσκαλεῖ τὸ ἀριστοτεχνικώτερον αὐτοῦ δημιούργημα εἰς Θέωσιν, ἀγάπην, ὑπακοὴν εἰς ἐκτέλεσιν ἡθικῶν καὶ λοιπῶν Νόμων πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ — τοῦ ἀνθρώπου — ὀφέλειαν, ὁ ἄνθρωπος ἐγωιστὴς καὶ περιφρονητὴς τοῦ Πλάστου του, ἀπαγτὰ δι' ὅλων τῶν κακῶν ἔργων του καὶ ἐσφαλμένων ἐκδηλώσεών του: «Ἐγὼ, ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς εἰδέναι ΟΥ ΒΟΥΛΟΜΑΙ. Τίς ἱκανός, ὅτι δουλεύσομεν αὐτῷ; Καὶ τί ὀφέλεια ἐστὶ ἀπαντήσομεν αὐτῷ;» (Γιδβ 21,14—15). Καὶ ἡ ἄφρων ἀνθρωπότης ἀρνεῖται τὸν Κύριον, καταπατεῖ τὰς ἐντολάς Του, φεύγει ἀσώτως μακρὰν καὶ ποῦ πορεύεται: Εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν θάνατον. Ἐπιθρμεῖ «ὁδὸν εὐρύχωρον», ἥτοι, ὁδὸν τέρψεων, διασκεδάσεων, ἀσυνδοσίας.

Ἐχει, ἀλλοίμονον, ἐξαφανισθῆ ἐκ τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ἀνομία ἡδονῇ ἀπορροφᾷ ἅπασαν τὴν διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἰκμάδα. Αὐτὴν δὲ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου βλέπει ὁ μετανοήσας καὶ κλαύσας πικρῶς Προφητὰν καὶ τὴν παρομοιάζει μὲ ἐξαλλοὺς ζῶν: «Μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος καὶ ἡμίονος οἳ οὐκ ἔστι συνέσεις». (Ψαλμ. 31,9).

Καὶ ἐξακολουθῶν ἀμετανόητον πορεῖαν ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ συνεχῶς παρακούων τὰς προσλήψεις Ἐκείνου, ὁδηγεῖται εἰς τὴν ὀλοσχερῇ καταστροφῇ. Τότε προσφέρει ὁ Κύριος ΤΗΝ ΣΩΣΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ διὰ τὴν ὁποίαν ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ εἰς τὸν Ψαλμὸν ὁ Δαυὶδ: «Ἐν χαλινῷ καὶ κημῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σέ».

«Κημός», εἶναι τὸ «φίμωτρον», διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται ὁ ἀφηνιάζων ἵππος. «Κημός», διὰ τὸν ἀφηνιάζοντα ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἄνθρωπον, εἶναι ἡ θλίψις, ὁ Πόνος, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ ἔλθῃ σέ συναίσθησιν καὶ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Ἄς τὸ ἐνθυμώμεθα πάντοτε! Αἱ δοκιμασίαι τοῦ θείου σκοποῦ ἔχουν νὰ «συνεφέρουν», νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς τὸν παρεκκλίνοντα ἄνθρωπον. Ἄρα καὶ οἱ πρόσφατοι σεισμοὶ, φρονούμεν ταπεινῶς εἶναι ΔΙ' ΟΛΟΚΛΗΡΩΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ, οὐχὶ μόνον ΔΙΑ ΤΗΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ, εὐλαλαὶ κήρυκες τῶν πολλῶν ἡμῶν ἁμαρτιῶν. Ἀλλὰ ἰδοὺ! ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Φωστήρ, Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος λέγει: «Μεγαλύτερα ὑπὲρ πᾶσαν ἁμαρτίαν ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ». Λοιπὸν; Ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν, ΗΜΕΡΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ. Ἐπικαίρως εὐρισκόμενοι εἰς τὸ ὁρατὸν στάδιον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἃς ἐξιλειώθημεν διὰ δακρύων, μετανοίας, ἀνανήψεως, νηστείας καὶ προσευχῆς καὶ γονυκλιῶς ἃς παρακαλέσωμεν: Κύριε τῶν Δυνάμεων μεθ' ἡμῶν γενοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκτός Σου, βοηθὸν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν. ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΕΛΕΗΣΟΝ ΗΜΑΣ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιτιμὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσρίζονται τὰ ἀνατελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

Περὶ τοῦ θείου τοῦ Μ. Ἀθανασίου ἀντιλαμβάνει πληροφoρίας ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συγγραμμάτων, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ Ἀπολογητικοῦ κατὰ Ἀρειανῶν, τῆς ἀπολογίας πρὸς Κωνσταντῖον, τῆς Ἀπολογίας περὶ τῆς φυγῆς του, τῆς Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς κατὰ τόπον συλλειτουργοὺς καὶ τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς Μοναχοὺς. Σῶζονται ἐπίσης αἱ κάτωθι διδωλογραφίαι: α) Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ. Ἐγκώμιον εἰς Μ. Ἀθανάσιον. β) Ἀκέφαλον Χρονικόν, ἔργον τοῦ Δ' αἰῶνος, ὀνομαζόμενον οὕτω ἐπειδὴ ἑλλείπει ἡ ἀρχὴ του, συντεθὲν ὑπ' ἀγνώστου συγγραφέως λατινιστί. γ) Προλεγόμενα τῆς συριακῆς συλλογῆς τῶν πασχάλιων ἐπιστολῶν, τοῦ Μ. Ἀθανασίου. δ) Κοπιτικὸν ἐγκώμιον τοῦ Μ. Ἀθανασίου, γραφὲν τὸν Δ' αἰῶνα. ε) Τέσσαρες θίσι τοῦ Μ. Ἀθανασίου (3 ἑλληνιστί καὶ 1 λατινιστί), ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ συντεθέντες θραύτερον. Τέλος πληροφoρίας τινας παρέχουν ἡμῖν ἀρχαῖαι ἱστορικαί, ὡς καὶ ἕτεροι συγγραφεῖς, ἀσχληθέντες μὲ τὴν ἀρειανικὴν αἵρεσιν.

Κατὰ τὸ κοπιτικὸν ἐγκώμιον τοῦ Μ. Ἀθανασίου, οὗτος ἦτο 33 ἐτῶν ὅτε τὸ 328 ἐγένετο ἐπίσκοπος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Ἀθανάσιος ἐγεννήθη τὸ 295 ἐν τῇ ἀκραύσῃ πόλει τῆς Ἀλεξανδρείας. Περὶ τῶν γονέων τοῦ Ἀθανασίου οὐδὲν γνωρίζομεν.

Συμφώνως πρὸς πληροφoρίαν τοῦ Ρινφίνου ὁ Ἀθανάσιος, κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ὀπδοθεῖς πρόσωπον κληρικὸν ἐβάπτισε συνομηλικούς του ἐθνικούς, ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρος, πληροφoρηθεὶς τὴν ἀκαθίσταν τῆς τελέσεως, ἀνεγνώρισε τὸ βάπτισμα ὡς ἔγκυρον καὶ ἔκτοτε παρέλαθεν ὑπὲρ τὴν προστασίαν του τὸν μικρὸν Ἀθανάσιον.

Τὰ ἐγκύκλια γράμματα καὶ φιλοσοφικὴν τινα κατάρτισιν, «τοῦ μὴ δοκεῖν παντάπασι τῶν τοιοῦτων ἀπείρως ἔχειν», ὁ Ἀθανάσιος ἔλαβεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. τὰ δὲ συγγράμματα του ἀποδεικνύουν ὅτι οὗτος ἐσπούδασεν ἐξαιρετικῶς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ἐπὶ 6 ἔτη ὑπηρέτησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὡς Ἀναγνώστης καὶ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἠσχέθη πλησίον αὐτοῦ. Ὅταν τὸ 318-9 ἐξέσπασεν ἡ ἀρειανικὴ αἵρεσις, ὁ Ἀθανάσιος ἦτο διάκονος, τότε δὲ ἀνεφάνη ἡ μεγάλη του ἀξία. Τοῦ χοροῦ τῶν διακόνων ἡγουμένως συνώδευσε τὸν γέροντα ἐπίσκοπον του εἰς Νίκαιαν (325) καὶ ὤμειλυσεν ἐνώπιον τῆς Συνόδου περὶ τῶν πλανῶν τοῦ Ἀρείου κατὰ τοιοῦτον πειστικὸν τρόπον καὶ θεολογικῶς πλήρη, ὥστε οἱ ἀπλῶς νὰ διαφωτισθῇ τοὺς Ἀγίους Πατέρας, ἀλλὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ λάβουν ἀπόφασιν καταδικαστικὴν τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Πράγματι, ὁ Ἀθανάσιος «τὴν νόσον τοῦ ἀρειανισμοῦ ἔστησεν», ὡς προσφωδῶς ἀπεφάνθη ἡ κατὰ τὸ 339 συνεληθούσα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σύνοδος.

Μετ' ὀλίγα ἔτη (328), θανόντος τοῦ Ἀλεξάν-

δρου, ἀνῆλθεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Ἀθανάσιος «φῆψς τοῦ λαοῦ παντός». Ἡ πλήρης δράσεως καὶ ἀφαντάστων ταλαιπωριῶν πατριαρχείας τοῦ Ἀθανασίου καλύπτει 46 ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια οὗτος πεντάκις ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς του καὶ ἰσαριθμοὺς φορές ἐξωρίσθη, ζήσας ὑπὲρ τὰ 16 ἔτη ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀθανάσιος διοργάνωσε τὴν Ἐπισκοπὴν, ἐρχόμενος εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ποιμνίου του. Ἐπεσκέφθη τὴν κάτω Αἴγυπτον, τὴν ἄσιν τοῦ Ἀρμῶν, τὴν Θρηάδα καὶ τὴν Πεντάπολιν, ἐπιλύον κατὰ τὸ καλλίτερον τρόπον τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ. Συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας καὶ συνεργασίας μετὰ τοῦ περιφήμου ἀσκητοῦ Παχωμίου καὶ διοργάνωσε τὴν ἱεραποστολὴν εἰς Ἀθρησυνίαν διὰ τοῦ Φρουμαντίου, τὸν ὅποιον ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον Ἀδωήνης.

Οἱ Ἀρειανοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ θλάσουν κατ' ἄλλον τρόπον τὸν ὑπέρμαχον τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀθανάσιον, ἐχρησιμοποίησαν τὴν ἀποδοτικὴν μέθοδον τῆς συκοφαντίας. Οὗτοι ἐκατηγόρησαν τὸν Ἀθανάσιον, ὅτι ἄνευ γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ κράτους ἐπέβαλεν ἐκκλησιαστικὴν φορολογίαν καὶ ὅτι ἐπεβουλεύετο τὸν αὐτοκράτορα· ὅτι δῆθεν κατ' ἐντολήν του ὁ πρεσβύτερος Μακάριος ἐκακοποίησεν εἰς Μαρεώτιδα τὸν πρεσβύτερον Ἰσχίον (οὗτος ἦτο διαβεβλημένον πρόσωπον) καὶ ἀνέτρεψε μίαν Ἀγίαν Τράπεζαν, κατακαύσας καὶ ἀντίτυπα τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Αἱ συκοφανταὶ ἠνάγκασαν τὸν Μ. Κωνσταντῖνον νὰ συγκαλέσῃ πρὸς διαλεύκανσιν τῆς ὑπρθέσεως, σπνοδὸν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης τὸ 335, ἥτις τελικῶς ἐπραγματοποιήθη ἐν Τύρῳ τῆς Φοινίκης. Ἐκεῖ ἐνώπιον 60 ἀρειανῶν ἐπισκόπων ἐπανελήφθησαν αἱ ἀνωτέρω κατηγορίαι, ἐχαλεῦσθησαν καὶ ἄλλαι, καθ' ὅς δῆθεν ὁ Ἀθανάσιος φονεύσας τὸν ἐπίσκοπον Ὑψηλοπολιτῶν (Θηβαίδος) Ἀρσένιον, ἐχρησιμοποιοῖ τὴν δεξιάν του φονευθέντος χεῖρα διὰ μαγικάς πράξεις, καὶ ὅτι δῆθεν ὁ Ἀθανάσιος διέφθειρε γυναῖκά τινα, ἥτις καὶ προσήχθη εἰς τὴν σύνοδον.

Οἱ Ἀρειανοὶ ἐπεθύμουν νὰ φονεύσουν τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὴν σύνοδον, θεωροῦντες περιττὴν τὴν δίκαν ἢ μάλλον γνωρίζοντες τὸ αὐόστατον τῶν κατηγοριῶν, διὰ τοῦτο δὲ αἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ αὐτοκράτορος ἐφυγάδευσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν Ἀθανάσιον, ἐπικαλούμενον τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ἐκεῖ κατέφθασαν συγχρόνως καὶ αἱ συκοφάνται, οἵτινες παρουσιασθέντες πρῶτοι εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ἀπήγγειλαν κατὰ τοῦ Ἀθανασίου τὰς γνωστάς ὡς ἄνω κατηγορίας, σὺν τῇ προσθήκῃ, ὅτι δῆθεν οὗτος ἠμπόδιζε τὴν ἀποστολὴν αἰτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐξ Αἰγύπτου.

Ὁ αὐτοκράτωρ, πιστεύσας τὰς συκοφαντίας καὶ μὴ δεχθεὶς τὸν Ἀθανάσιον εἰς ἀκρόασιν, ἐξώρισε τοῦτον τὸν Ἰούλιον τοῦ 335 εἰς Αὐγούσταν Τρευήρων (ἐν Γαλλίᾳ), ἐνθα ὁ Ἀθανάσιος παρέμεινεν ἐπὶ δύο ἔτη καὶ 4 μῆνας καὶ ἔτυχε περιποιήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐπισκόπου Μαξιμίνου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Β', υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Θανόντος ἐν τῇ μεταξύ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου (21 Μαΐου 337), ὁ Ἀθανάσιος ἐπιστρέφει εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν 23ην Νοεμβρίου τοῦ 337, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ Ἀρειανοί, λυπηθέντες ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Ἀθανασίου, ἐπανήρχισαν τὰς συκοφαντίας, κατηγοροῦντες αὐτὸν ὅτι δὲν ἀποκατεστάθη ἐκκλησιαστικῶς διὰ συνόδου καὶ ὅτι δῆθεν ἦτο αἷτις φόνων καὶ στάσεων. «Γοιδοὺν ἡ κακία» εὐπροσώπου ἀφορμῆς ἀπορήρασα, ἐπὶ τὸ ψεῦδος ὁμοῦς χωρεῖ καὶ φανερώς κατὰ τῆς ἀληθείας ὀπλίζεται...».

Τὸ 339 συνεκλήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σύνοδος ἐξ 100 ἐπισκόπων, ἧτις ἀπέριψε πάσας τὰς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου κατηγορίας καὶ ἀποκατέστησε τοῦτον. Ἐν ταύταις, εἰς Ἀντιόχειαν συνεκλήθη ἑτέρα σύνοδος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἀθανασίου, συνευδοκοῦντος καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ἧτις καθαιρέσασα τὸν Ἀθανάσιον, ἐξέλεξε διάδοχόν του ἀρχικῶς μὲν Εὐδόκιον τὸν Ἐμισσηνὸν καὶ κατόπιν Γρηγόριον τὸν Καππαδόκην, ἐπειδὴ ὁ Εὐδόκιος δὲν ἐδέχθη τὴν ἐκλογὴν. Τοῦ Γρηγορίου διαίως καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἐξουσίας ἐνθρονισθέντος, ὁ Ἀθανάσιος διὰ δευτέραν φοράν ἐγκαταλείπει τὴν Ἀλεξανδρείαν (κατὰ Μάρτιον τοῦ 340) κατευθυνόμενος πρὸς Ρώμην, ἐνθα ὁ πάπας Ἰούλιος διὰ συνόδου ἐκ 50 ἐπισκόπων ἀναγνώρισε τὸν Ἀθανάσιον κανονικὸν ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας (341).

Οἰκτρά ὅμως ἦτο ἡ κατάστασις τῶν Ὀρθοδόξων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, συνεπεία τῆς πολεμικῆς τοῦ ἐπιθῆτορος Γρηγορίου, ὡς ταύτην διεκτραγωδεῖ ὁ Ἀθανάσιος εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἐπισκόπους Ἐγκύκλιον Ἐπιστολὴν του.

Ἡ εἰς Ρώμην μετάδοσις τοῦ Ἀθανασίου εἶχε καὶ ἀρχθὰς τινας συνεπείας, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὴν εὐρύτεραν διάδοσιν τοῦ Μοναχισμοῦ εἰς τὴν Δύσιν. Κατὰ τὸ 343 ὁ Κωνσταντίνος, πιεζόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντος, συνεκάλεσε σύνοδον εἰς Σαρδικίην (σημερινὴν Σόφια), πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος. Οἱ συναλθόντες ἐπίσκοποι, 300 καὶ πλέον, ἐκ Δύσεως καὶ 76 ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, διαφωνήσαντες ἐπὶ διαδικαστικῷ θέματι, ἐχωρίσθησαν. Καὶ εἰ μὲν ἐπίσκοποι τῆς Δύσεως συνεδρίασαντες ἐν Σαρδικίᾳ, παραστάντος καὶ τοῦ Ἀθανασίου, ἀναγνώρισαν τοῦτον κανονικὸν ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας. Οἱ φίλοι δὲ τῶν Ἀρειανῶν ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολῆς συνεδρίασαντες ἐν Φιλιππουπόλει, καθήρεσαν καὶ πάλιν τὸν Ἀθανάσιον.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 345 ἀπέθανεν ὁ Γρηγόριος Καππαδόκης καὶ ὁ Κωνσταντίνος, τῇ παρακλήσει τοῦ Κωνσταντος, ἀνεκάλεσεν ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν Ἀθανάσιον,

ὅστις ἐδέχθη νὰ ἐπιστρέφῃ μόνον μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ πιέσεις τοῦ Κωνσταντίνου.

Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου τοῦ 346 ὁ Ἀθανάσιος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων κατοίκων, οὗτω δὲ ἔληξεν ἡ ἐπὶ 6 καὶ πλέον ἔτη παραταθείσα δευτέρα ἐξορία του. Ἀπὸ τοῦ 346—350 ὁ Ἀθανάσιος ἔμεινεν ἀνενόχλητος καὶ ἡδυνήθη νὰ ἀφασιωθῇ εἰς τὸ ποιμαντικὸν του ἔργον, καθὼς καὶ εἰς κηρυκτικὴν καὶ συγγραφικὴν δραστηριότητα.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ εὐμενῶς πρὸς τὸν Ἀθανάσιον διακειμένου Κωνσταντος (350), ὁ φίλος τῶν Ἀρειανῶν Κωνσταντίνος ἐσκήρυκε τὴν στάσιν του ἐναντι τοῦ Ἀθανασίου καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς Ἀρειανούς, οἵτινες διὰ δύο νέων συνόδων, ἐν Ἀρελάτῃ (353) καὶ Μεδιολάνῳ (355), κατεδίκασαν ἐκ νέου τὸν Ἀθανάσιον. Τὴν 9ην Φεβρουαρίου 356 καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐτελεῖτο παννυχὶς ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου εἰς τὴν ναὸν τοῦ Ἁγίου Θεωγῶ, ἐσημειόθη ἐπιδρομὴ χιλιᾶδων στρατιωτῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Συριακοῦ κατὰ τοῦ Ναοῦ. Ὁ Ἀθανάσιος, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποχωρισθῇ ἐκ τοῦ βασανιζομένου ποιμαντοῦ του, ἀπήχθη ὑπὸ τῶν φίλων του βιαίως καὶ ὠδηγήθη εἰς ἔρημον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ 6 ἀκόρη ἔτη. Σφετεριστῆς τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ἦτο αὐτὴν τὴν φοράν Γεώργιος τις «τέρας Καππαδόκιον, πονηρὸν τὸ γένος, πονηρότερον τὴν διάνοιαν», ἐπισωρεύσας πλεῖστα δεινὰ εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑξαετοῦς ταύτης τρίτης ἐξορίας του, ὁ Ἀθανάσιος ἐδαίξε ἐκπληκτικὸν ψυχικὸν μεγαλεῖον καὶ ἀφάνταστον ἀντοχήν, κατευθύνων μακρόθεν τὴν Ἐπισκοπὴν του καὶ συγγράφων.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 362 ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὁ Ἀθανάσιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, φανευθέντος ἐν τῇ μεταξύ (Δεκεμβρίου 361) ὑπὸ τοῦ πληθους τοῦ σφετεριστοῦ τοῦ θρόνου του.

Μετὰ ὀκτάμηνον παραμονὴν του ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐργασίᾳ προσπάθειάν του πρὸς θεραπείαν τῶν προκλήθεισων κατὰ τὴν ἀπουσίαν του πνευματικῶν ζημιῶν, ὁ Ἀθανάσιος κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὀδηγεῖται εἰς Θηβαῖδα, ὡς ἐξόριστας, διὰ τετάρτην φοράν. Ὁ ἀνθρωπίσκος τοῦ Ἰουλιανοῦ, πλὴν «μικρὸς τὸ δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς» Ἀθανάσιος ἐνθαρρύνει τοὺς ὀλοφυρομένους πιστοὺς: «Θαρρεῖτε» νεφύδριόν ἐστι καὶ θάπτον παρελεύσεται». Ἀληθῶς ἀνεξάντλητα ὑπῆρξαν τὰ ψυχικὰ ἀποθέματα ἀντοχῆς καὶ ἀνυπερότητας τοῦ Ἀθανασίου. Ἐκ τῆς ἐξορίας ταύτης ὁ Ἀθανάσιος ἐπανῆλθε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 363 ὅταν τὸν φανευθέντα εἰς μάχην Ἰουλιανὸν διεδέχθη ὁ Ἰωβιανός.

Διὰ Πέμπτην καὶ τελευταίαν φοράν ὁ Ἀθανάσιος ἐξεδιώχθη ἐπὶ Οὐάλεντος τὸν Ὀκτωβρίον τοῦ 365, κρυπτόμενος ἐπὶ τετραμήνον «ἐν πατρὶφ μνήματι», ἄγνωστον τοῦ ἀκριβοῦς, πάντως οὐχὶ μακρὰν. Ἀνακληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τὴν 31 Ἰανουαρίου.

“ΤΑ ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ,, ΚΗΡΥΤΤΟΥΣΙΝ

Προοίμιον Α'

Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ὡς πρῶτον τῶν Μακαρισμῶν ἔθεσε τὸν τῆς ταπεινοφροσύνης. «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. Ε' 3). Πνευματικὸς δὲ ἀνὴρ τις εἶπεν ὅτι ὅλοι οἱ ἀρεταὶ ἄνευ τῆς ταπεινοφροσύνης εἶναι μηδενικά. Τὴν Ἀξίαν εἰς τὰ μηδενικά διδοὶ ὁ πρὸ αὐτῶν τιθέμενος ἀκέραιος ἀριθμὸς, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τὴν ταπεινοφροσύνην εἰς τὸν παρόντα λόγον.

Μετὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου τοῦτο ἀκριβῶς ἐδίδαξαν ὁ Κύριος. Διὰ τοῦτο δὲ εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Τριωδίου ἀναγιγνώσκεται ἡ σχετικὴ περικοπή. Τίθεται οὕτως ὡς θεμέλιον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου ἡ ταπεινοφροσύνη. Διότι «Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν». Χωρὶς δὲ τῆς παντοδυνάμου τοῦ Θεοῦ χάριτος οὐδὲν καταρθοῦται. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», εἶπεν ὁ Κύριος.

Πρὸς πληρεστέραν δὲ κατανόησιν τῆς ἀναγκαϊότητος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀρετῆς τῆς ταπεινοφροσύνης, καταχωρίζεται ἐνταῦθα ὁ περὶ ταπεινοφροσύνης λόγος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐνὸς τῶν Τριῶν μεγίστων Φωστήρων τῆς Τρισηλίου Θεότητος, μεταφρασμένος εἰς τὸ ἄπλοον.

«Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε μείνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν δόξαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε πλησίον τοῦ Θεοῦ (λέγει ὁ Οὐρανοδόξων Βασιλεὺς) καὶ τότε θὰ εἶχεν ὕψος ὄχι πλαστὸν καὶ κίβδηλον, ἀλλὰ ἀληθινόν, διότι θὰ ὑψώνετο καὶ θὰ ἐμεγαλύνετο διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐτέρπετο καὶ θὰ ἐφαιδρύνετο διὰ τῆς θείας Σοφίας, θὰ ὑψοφραίνετο διὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤλπισεν ὅτι θὰ ἀπέκτα μεγαλύτεραν δόξαν καὶ ἔσπευσε νὰ ἀρπάσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ, ἔχασε καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ διὰ τοῦτο ἡ ταπεινοφροσύνη, τὸ νὰ μὴ φαντάζῃται δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ὅτι δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ περιβληθῇ καὶ ἀποκτήσῃ δόξαν τινά, ἀλλὰ νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ

δόξαν, αὐτὸ εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον μεγίστη σωτηρία. Εἶναι τὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον θεραπεύει τὴν ἀσθενείαν, εἶναι ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν ἀρχικὴν του κατάστασιν. Διὰ τοῦ μέσου δὲ αὐτοῦ θὰ διασφραγίσῃ τὸ σφάλμα, θὰ θεραπεύσῃ τὸ νόσημα, θὰ τρέξῃ πάλιν πρὸς τὴν ἱεράν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἁμαρτίας ἐγκατέλιπεν.

Ἀλλ' ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος ἐκρήμνισε τότε τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ψευδοῦς δόξης, αὐτὸς δὲν παύει καὶ τώρα νὰ τὸν προκαλῇ καὶ νὰ τὸν ἐρεθίσῃ μετὰ τὰς ἰδίας ψευδεῖς ἐλπίδας, καὶ νὰ ἐφευρίσκῃ ἀναρίθμητα μηχανήματα καὶ τρόπους διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν παρουσιάζει εἰς τὴν φαντασίαν του τὰ πολλὰ χρήματα ὡς πρῶγμα μέγα καὶ σπουδαῖον, διὰ νὰ τὸν παρακινή νὰ ὑπερηφανεύηται καὶ νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ χρήμα ὅλην τὴν φροντίδα καὶ τὴν προσπάθειαν· ἐνῶ τὸ χρήμα δὲν προσφέρει οὐδεμίαν δόξαν, ἀλλὰ καὶ δημιουργεῖ μέγα κίνδυνον. Διότι ἡ μὲν φροντίς διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις χρήματα πολλὰ γίνεται ἀφορμὴ πλεονεξίας, ἡ δὲ ἀπόκτησις χρημάτων δὲν φέρει ἀληθῆ δόξαν, ἀλλὰ τυφλῶνει καὶ φουσκῶνει μὲ κενὴν καὶ κούφην ἰδέαν, καὶ δημιουργεῖ εἰς τὴν ψυχὴν ἓνα πάθημα παρόμοιον πρὸς τὴν φλεγμονήν, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται εἰς τὸ σῶμα. Διότι ὅπως εἰς τὰ σώματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν φλόγωσιν καὶ ὄγκον, ὁ ὄγκος αὐτὸς δὲν εἶναι δειγμα ὑγείας, οὐδὲ ὠφέλιμος, ἀλλὰ ὄγκος νοσηρὸς καὶ ἐπιβλαβὴς καὶ ἀρχὴ κινδύνου καὶ αἰτία θανάτου, οὕτω καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ὑπερηφάνεια.

Ἀλλ' ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια δὲν γεννᾶται μόνον ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ χρήματα, οὐδὲ μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιδεικτικὴν καλοπέρασιν καὶ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ τὸ χρήμα· ὅταν δηλαδὴ οἱ πλοῦτοι παραθέτουν τραπέζας μετὰ φαγητὰ πολυποίητα καὶ τραχηλά, ὅταν ἐνδύονται φορέματα πολυτελεῖ καὶ περιττά, ὅταν κατασκευάζουν μέγαβα γαλοπρεπῆ καὶ καλλωπισμένα καὶ παρακολουθοῦνται ἀπὸ πλήθη ὑπηρετῶν καὶ ἀναρίθμητα συστήματα κολάκων. Ὑπερηφανεύονται καὶ νομίζουν ὅτι ἐγίναν ὑπερφυσικοὶ ἄνθρωποι καὶ ὅταν ἀναθεωροῦνται εἰς ἀξιώματα· ὅταν ὁ λαὸς τοὺς ἐκλέξῃ διὰ τι ἀξίωμα, ὅταν τοὺς ἀναθεωρῇ εἰς προεδρείαν τινά καὶ τοὺς ψηφίσῃ διὰ θέσιν ὑπερέχουσας· τότε λοιπὸν νομίζουν ὅτι ἐπέρασαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ μόνον ὅτι δὲν ἐγκατεστάθησαν ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα. Καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦν πάτημά των τοὺς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των ἀνθρώπους, καὶ ὑπερηφανεύονται καὶ ἀλαζονεύονται ἐνώπιον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀξίαν διὰ τῆς ψήφου των. Ἀποδεικνύονται οὕτω ἄνθρωποι μετὰ πολλὴν ἀνοησίαν καὶ κουφότητα, ἔχοντες δόξαν χειρότεραν ἀπὸ ὄνειρον, καὶ ἐστολισμέναι μετὰ

τοῦ 366, ὁ Ἀθανάσιος κατέλαβε καὶ πάλιν τὸν θρόνον τοῦ τῆν 1ην Φεβρουαρίου τοῦ 366, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ παρέμεινεν ἀνεγνώχλητος — ἐπὶ τέλους — μέχρι τοῦ θανάτου του, ἐπισημειάντος τὴν 2αν Μαΐου τοῦ 373. Ἡ μνήμη τοῦ Ἀθανασίου ὡς Ἀγίου, τιμᾶται τὴν 2αν Μαΐου, ὡς καὶ τὴν 18ην Ἰανουαρίου, ὁμοῦ μετὰ τῆς μνήμης τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.

“Μακαρία, ἦν ἐξελέξω καὶ προσελάβου, κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Κύριε,,. (Ψαλμ. 64,5.)

Σεβασμιώτατοι Ἀγιοὶ Ἀδελφοί,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Πενθοροῦσα χορεῖα μοναζόντων καὶ μοναχουσῶν,
Περιοῦσε Ἀπὸ τοῦ Κυρίου, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Με δόνην ἔφατον καὶ πόνην ἀπέραντον ἡ ἡμετέρα πολυπαθὴς Ἱερά Παρεμβολὴ τῶν Γυναικῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, προπέμπει εἰς τὴν ὑστάτη τῆς γῆς κατοικίαν τὸ ἱερὸν σκήνωμα μιᾶς ἐκ τῶν ἡρωϊκωτέρων καὶ δραστηριωτέρων γυναικείων μορφῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν Ὁσιωτάτην Μητέρα, Καθηγουμένην καὶ Ἐβρύτριαν τοῦ Ἱεροῦ τούτου Παρθενῶνος, τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου, Μελετίας Μοναχῆς μεγαλοσχήμου καὶ Προσκυνητρίας τῶν ἁγίων Θεοθαδίστων Τόπων, ἵνα, ἀποδεσμευμένη ἡ ὡραία, εὐγενὴς καὶ εὐσεβὴς αὐτῆς ψυχὴ ἐκ τοῦ χεῖροσ περιβλήματος ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὀφράκια Σακευώματά, «ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα δόνη, λύπη καὶ στεναγμοί».

Κατόπιν συντόμου ἀσθενείας, ἐκλείπει τὸ Βιβλίον τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς, μιᾶς ἐκ τῶν ἐπιλέκτων μοναχικῶν γυναικείων μορφῶν, διαγραφάσης πλεισίαν τὴν διασκονίαν αὐτῆς, χρυσὸς καὶ ἀνεξιτήλοις γράμμασιν, ἐν τῷ αἰωνίῳ καὶ ἀκατάλυτῳ βιβλίῳ τῶν ἀπροσμετρήτων Ἀγῶνων τῶν Γυναικῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Τὸ τίμιον αὐτῆς ὄνομα συνδέεται, ἤδη διὰ τῆς μεταστάσεως αὐτῆς, μετὰ τῶν μεγάλων γυναικείων μορφῶν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, δι’ ἧ καὶ φρονῶ ταπεινῶς ὅτι περιτεῖται πᾶς λόγος περισσὸς καὶ ἐγκωμιαστικός, διότι ἡ Γερόντισσα Μελετία, ἐπὶ δεκαετηρίδας ὁλοκλήρους ὑπῆρξε γνωστὴ, γνωστοτάτη ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον ὡς προσωπικότης φωτεινότης, ψυχὴ εὐγενὴς, ἡρωϊκὴ καὶ ὡραία διὰ τὸν Κύριον, ἀποπνέουσα τὸ Θεῖον ἄρωμα τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης Χριστοῦ, παρουσιάζουσα πολλάκις ἀγίολεκτον ἔκτασιν, Χριστόλεκτον προορατικότητα καὶ μεγαλόπνοον δημιουργικότητα, ἀρετὰς σπανίας, ἀρετὰς χα-

λαμπρότητα ματαιωτέραν ἀπὸ φαντάσματα νυκτερινά· δόξαν, τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς μὲ ἓνα νεῦμα τὴν κατασκευάζει, καὶ μὲ ἄλλε νεῦμα τὴν διαλύει. Τοιοῦτος μωρὸς ἦτο ὁ μωρὸς ἐκείνος υἱὸς τοῦ Σολομῶντος, ὁ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ ἀκόμη νεώτερος εἰς τὸν νοῦν, ὁ ὁποῖος, ὅταν ὁ λαὸς ἐζήτησε διοίκησιν μαλακὴν καὶ πρᾶον, ἠπέλησεν ἀκόμη αὐστηροτέραν, καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς ἔχασε τὴν βασιλείαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαντάσθη ὅτι θὰ παρουσιασθῇ βασιλικώτερος καὶ τυραννικώτερος, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε...».

“Ἡ Ἠγουμένη τῆς ἐν Λυκοβρούσει Ἀττικῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Μελετίας Μοναχῆς, Προσκυνήτρια καὶ Σταυροφόρος τοῦ Παν. Τάφου ἡττις μετέστη πρὸς Κύριον τὴν 29 / 77

σιανικᾶς, αἵτινες κατέστησαν καὶ ἀνέδειξαν ταύτην ἐκλεκτὴν τοῦ Θεοῦ Χριστονομῆν, ἔχουσιν ψυχὴν καὶ καρδίαν πνευματέμφορον, νοῦν καταπληκτικόν, ἐγρήγορον καὶ διαυγὴ ἄχρι πόντος γήρατος.

Μάλιστα δὲ πάντοτε εὐπροσῆγορος, πάντοτε τερπομένη καὶ τρεπομένη πρὸς τὰ πνευματικά...

Ἀρξαμένη τῶν εὐγενῶν Ἱερῶν αὐτῆς ἀγῶνων κατὰ πολὺ, πρὸ τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, εἶρεν ἀπόλυτον ἐπαλῖφθυσιν ἐν τῇ τιμῇ καὶ σεβασμῷ αὐτῆς, προσώπων τὸ λόγιον τοῦ Σοφοῦ Σαῖραχ: «Μεγίστη χάρις, γυνὴ ἐνάρετος, ἀγνή καὶ οὐκ ἔστι σταθμὸς πᾶς ἄξιος ἐγκρατοῦς ψυχῆς» Σαφ. Σειρ. 26,5.

Διὰ τοῦτο καὶ διὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῆς κόπων, μέχθων καὶ θυσιῶν ὕψωσε τὸ ἱερὸν τοῦτο σπινθῆρ, ἔπερ ἀποτελεῖ ἐγκαλῶπισμα καὶ σέμνωμα τῆς Ὁρθόδοξας ἡμῶν, εἰ δὲ καὶ τὴν νεωτέραν Κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ἐνθα προσφεύγουσι μετὰ πίστεως καὶ εὐλογοῦσας νυχθημερόν, χιλιάδες πιστῶν ἐκ περάτων τῆς

Οἰκουμένης.

Καὶ ἐνθ' ἤξιούτο βλέπουσα ἀγαλλομένη, αὐξανόμενον τὸν θρησκευτικὸν καὶ πνευματικὸν ἀμνηστὸν τῶν ὑπερανθρώπων αὐτῆς κόπων καὶ θυσιῶν, ἦλθεν ὁ δευτέρως Παγκόσμιος πόλεμος κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπέδειξε περιτράνωσ ἐτι, δὲν ἦτο μόνον ὑπόδειγμα φωτεινὸν γνησίας Ὁρθοδόξου Μοναχῆς, ἀλλὰ καὶ γνησίας Ἑλληνίδος, περιφρονούσα καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη, πολὺ λάκις κατανακίχασα αὐτὴ τὴν θαρρόδουπον μπόταν τοῦ κατακτητοῦ Ἀττίλα. ὥστε θαρραλέως νὰ περιθάλλῃ, νὰ φυγαδεύῃ, νὰ νοσηλεύῃ, νὰ διατρέφῃ, καὶ νὰ προστατεύῃ ἐκ τοῦ ὑστερήματος τῆς Μονῆς αὐτῆς, ἐναπομείναντα συμμαχικά στρατεύματα, ἀλλὰ καὶ παραμυθεύουσα καὶ ποιικιλοτρόπως ἐνισχύουσα ὡς φιλόστοργος Μητήρ, ἀναξιοπαθούσας τότε Ἑλληνας ἀδελφούς, γεγονότα ὅτινα ἀνέδειξαν τὴν νωτέραν Ταξιάρχην καὶ Φιλοθέην Μπενιζέλου, δι' ἣ καὶ ἐπὶ σὺρε τὴν ἑκφρασίαν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς αἰδίου τιμῆς τῶ ἡμετέρων κρατούντων καὶ τῶν συμμαχικῶν κρατῶν, διὰ τῆς ἀπονομῆς ἐξαίρετων τιμητικῶν διακρίσεων.

Καὶ παρερχομένων τῶν ἐτῶν, ἐνθ' διέγραφε φωτεινότητος κύκλον ἀπαραμύλλου Μοναστικῆς δραστηριότητος, ἐργατικότητος καὶ ἀγίας διότητος, παρηγορεῖτο τὸ ἀξιωματικὸν γεγονός καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὸ μὲν σῶμα αὐτῆς ἀκολουθοῦν τὴν πορείαν τῆς γηρασκούσης ὕλης πολλάκις νὰ ὑποφέρῃ, τὸ δὲ πνεῦμα αὐτῆς ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΝΑΝΕΟΥΜΕΝΟΝ καὶ καταπλήρουν τὴς πάντας «ἐπὶ τῇ συνέσει, σοφίᾳ καὶ διακρίσει αὐτῆς».

Οὐδαὶς ἐξ ἡμῶν ἠγνόει τῶν γνωρισάντων καλῶς τὴν σεβασμίαν Νεκρὰν καὶ ἐκ τῶν ἀπειροπλήθων καθημερινῶς ἐπισκεπτῶν αὐτῆς, ἐκεῖνο ὑπερ διὰ προὔτατης καὶ γλυκητάτης φωνῆς ἔλεγεν, «Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθάνειν κέρδος».

Διὰ δὲ τῆς προσευχητικῆς συνεχοῦς ἀναδόσεως αὐτῆς σιωπηρῶς ὁμολόγει τὸ «Ζῶ οὐκέτι ἐγὼ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ ΧΡΙΣΤΟΣ!». Οὐδαὶς τὸ ἀμφισβητεῖ: Ἐξ ἡ ἐντὸς τῆς εὐγενοῦς καὶ μεγάλης αὐτῆς καρδίας ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, καταδεικνύουσα τοῦτο διὰ τοῦ ἐνθέου παραδείγματος αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τῆς πιστότητος τῆς ὁμολογίας αὐτῆς εἰς θελλῶδεις καὶ φοβεροὺς διωγμοὺς τοῦ ἡμετέρου πολυπλήθους Ἱεροῦ Ἀγῶνος, δεξαμένη πολλὰκις διωγμούς, ταπεινώσεις, ἐτι δὲ διασυρμούς καὶ φυλακίσεις. ἵνα διὰ τούτων ἀπάντων καταδείξῃ τὴν φυσικὴν ἀντοχήν, καὶ δύναμιν τῶν ἡμετέρων ἀγωνιστῶν καὶ «φίλων τοῦ Χριστοῦ».

Καὶ νῦν περὶεῖται εἰς ἀπάντησιν τῶν προαπελθόντων μεγάλων ἀγωνιστῶν καὶ ἀγωνιστριῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Παρεμβολῆς, αἵτινες ἀναμένουσι αὐτὴν φάλλοντες τὸ «Μακαρία ἡ ὁδὸς ἣ πορεύει σήμερον».

Ἐν θαθείᾳ συγκινήσει περιχόπτων τὴν μακρότητα τοῦ λόγου ἡμῶν ἵνα μὴ ἐπιτείνωμεν τὸν πόνον καὶ τὴν ἀφαστον ὁδὸν ἀπάντων ἐπὶ τῇ παρακαίρῳ τούτῳ ἀποχωρισμῷ προσφιλεστάτης πνευματικῆς μητρὸς

καὶ ἐπιλέκτου συνεργάτιδος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὁμολογοῦμεν ὡς Προκαθήμενος τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας μετὰ παρηρησίας καὶ ὑπευθυνότητος, ὅτι, ἡ μεταστᾶσα αἰδέμιος γερόντισσα Μελετία Μοναχή, Ἱερύτρια καὶ Καθηγουμένη τῆς περισέμενου ταύτης Ἱερᾶς Μονῆς δι' ἔλκων αὐτῆς τῶν ἔργων, Ἐκκλησιαστικῶν, Θρησκευτικῶν καὶ Ἑθνικῶν, διὰ τῆς λαμπρᾶς μοναστικῆς ἱστορίας, ἣν γέγραφαν ἐν ταῖς χρυσοῖς δέλταις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, κέκτηται τοῦ δικαίωματος ἵνα ἀναφωνήσῃ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Μεγάλου Ταρσέως, τοῦ Θεοῦ Χριστοκλήρου Παύλου: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς Δικαιοσύνης στέφανος».

Σερνή τῶν παυσάντων Ὁμήγου:

Εἰς τοὺς ἀποιχεμένους νεκροὺς μοναχοὺς καὶ μοναχὰς δὲν ἐναπιθέτουσι οὔτε ἀμφίη, οὔτε δάκρυα ἐπιτρέπει ἡ Πίστις εἰς μέλλουσαν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν.

Ὅμως, ἀμφότερα τυγχάνουσιν ἀνθρώπινα. Καὶ ἡμεῖς ὡς γνωρίσαντες καὶ ζήσαντες καλῶς τὴν ἀποιχεμένην Γερόντισσαν Μελετίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ συγκρατήσωμεν τὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν πολυτιμον προσφορὰν αὐτῆς εἰς τὴν καθόλου γνησίαν Ὁρθοδοξίαν διὰ τοῦτο ἐκ προσώπου ἀπάντων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, Κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, μοναζόντων καὶ μοναζουσῶν, ἐγγύς, ἢ μακρὰν εὐρισκομένων καταθέτομεν εἰς τὸ Ὅσιον αὐτῆς σκῆνωμα τὸν ΝΟΗΤΟΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΘΕΙΑΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΧΟΥ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΕΓΛΟΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ, ἀναφωνοῦντες τὸν συγκινητικὸν ἀποχαιρετισμόν:

«Τίμις ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ». (Ψαλμ. 115,6).

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διευθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς αὐτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ. Ο. Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΗΤΟΣ 32
ΑΘΗΝΑΙ

Εν Ἀθήναις τῇ 2.12.76 Π. Η.

Πρὸς τοὺς

Εὐσεβεστάτους Ἐφημερίους καὶ ἐντιμοτάτους Ἐκκλησιαστικούς Ἐπιτρόπους τῶν εἰς τὸ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον ἀνηκόντων Ἱερῶν Ναῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνῃ ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Εἶναι γεγονός ἐκτὸς πάσης ἀμφισβήτησεως ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ οἰκονομικοῦ ταμεῖως, ἀποτελεῖ οὐσούδη καὶ ἀποφασιστικὸν παράγοντα διὰ τὴν ἐν γένει πρόοδον καὶ ἐξέλιξιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, χωρὶς δεδαίως νὰ παραμελοῦμεν τὸν πρωταρχικὸν καὶ μοναδικὸν σκοπὸν μας τῆς χριστιανικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐνοριτῶν, κατὰ τὸν ἀδιάφυστον λόγον τοῦ Κυρίου «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν», χρεωκόπια δὲ τοῦ οἰκονομικοῦ ταμεῖως, σημαίνει περιφρόνησιν τοῦ ἡθικοῦ παράγοντος, καὶ παντελῆ ἔλλειψιν καλλιέργειας τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Ἡ συνεχὴς οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις, τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν, ἐξαρτάται ἐν πολλοῖς ἐκ τῆς ἐπιμελείας, δραστηριότητος καὶ ζήλου τῶν εὐσεβάστων ἐφημερίων μας καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῶν συμβούλων, οἱ ὅποιοι ὡς διαχειρισταὶ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ συμβάλλουν ἀποφασιστικῶς, μὲ αὐταπάλησιν καὶ ἀνιδιοτέλειαν εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ οἴκου τούτου, καὶ οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τοὺς ποικίλους σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτινες ἔχουσι σχέσηιν μὲ τὴν περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἀπομάχων Κληρικῶν τε καὶ Λαϊκῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν πληρωμὴν τῶν δαπανῶν τῆς λατρείας καὶ τῶν λοιπῶν συναφῶν ἐκκλησιαστικῶν σκοπῶν διὰ τῆς ἀνεγέρσεως καὶ συντηρήσεως Ἱερῶν Ναῶν, εὐαγῶν ἱδρυμάτων κ.τ.λ.

Κρίνεται τελείως ἀπαραίτητον διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς κινητῆς περιουσίας τῶν Ἱερῶν Ναῶν, καὶ τὴν ἀρτιωτέραν καὶ πληρεστέραν ἀπεικόνισιν τῶν οἰκονομικῶν δοσοληψιῶν τούτων, ὅπως πλὴν τῶν ἤδη τηρουμένων διαχειριστικῶν βιβλίων καὶ στοιχείων ἀναμφισβήτητου ἀποδεικτικῆς δυνάμεως, προστεθῶσι καὶ ἕτερα τινά, τὰ ὅποια μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε τηρουμένων, θὰ ἀποτελέσωσι ἐν ἑνιαίῳ λογιστικῶν ἀπλογραφικὸν σύστημα. Τὰ βιβλία τὰ ὅποια δεόν νὰ τηροῦνται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, εἰσὶ τὰ κάτωθι, ἀριθμούμενα καὶ θεωρούμενα πρὸ πάσης χρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου Ἀρχιεπι-

σκοποῦ κ. κ. Ἀξεντίου.

1. Βιβλίον Ταμείου.
2. Βιβλίον παρακολουθήσεως Κηροῦ καὶ Ἀποκίρου.
3. Βιβλίον Κινητῆς περιουσίας ἢ παρακολουθήσεως Ἐκκλησιαστικῶν Σκευῶν, εἰκόνων, ἐπιπλῶν κ.τ.λ.
4. Βιβλίον παρακολουθήσεως ἀφιερωμάτων, τιμαλφῶν κ.τ.λ.
5. Βιβλίον πρακτικῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.
6. Βιβλίον παρακολουθήσεως ἀπόρων ἐνορίας.
7. Βιβλίον τελέσεως μυστηρίων.
8. Φάκελλον ἐγκυκλίων.
9. Φάκελλον δικαιολογητικῶν δαπανῶν κ.τ.λ.

Εἰς τὸ βιβλίον ταμείου πρέπει νὰ καταχωρῆται εὐμεθόδως καὶ ἀνελλιπῶς πᾶσα εἰσπραξις ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας προερχομένη καὶ πᾶσα πληρωμὴ, τὸ βιβλίον τούτο πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸν καθρέπτην τῆς κινήσεως ὧν τῶν πραγματοποιηθέντων ἐσόδων καὶ ἐξόδων, αἱ δὲ ἀποδείξεις πληρωμῶν νὰ εἶναι χαρτοσημασμένα μὲ τὸ ἀναλογικὸν ἐκάστη χαρτόσημον (1,20 σ).

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς πρέπει νὰ διοικῆται συλλογικῶς καὶ ἐν πνεύματι Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν δὲ τοῦ Ἐφημερίου ἢ ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς θὰ λαμβάνη ἀποφάσεις νομίμους καὶ κανονικάς. Τονίζομεν ὅτι ἰδιαίτερα ταμεῖα ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος καὶ χρησιμοποίησις τούτου κατ' αὐθαίρετον κρίσιν δὲν ἐπιτρέπει τοὐλάχιστον ἢ χρηστὴ διαχείρισις, γνωρίζομεν ὅμως ὑμῖν ὅτι τὰ συγκεντρούμενα χρήματα θὰ χρησιμοποιῶνται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ δι' ὃν συγκεντρώθησαν, ἀλλὰ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Φιλ. Ταμείου, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀναλόγου ἐν τοῖς βιβλίοις Λογιστικῆς ἐγγραφῆς πρὸς αὐξάνειν τῆς τε ἀκινήτου καὶ κινητῆς περιουσίας κατὰ τὰ νόμιμα. Διὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἀνωτέρω βιβλίων εἴμεθα πρόθυμοι νὰ δώσωμεν πᾶσαν συμπληρωματικὴν πληροφορίαν, πλὴν τῶν ἐπισυναπταμένων ὑποδείγματων.

ΑΠΟΓΡΑΦΗ: Ἀμα τῇ λήψει τῆς παρούσης ἐγκυκλίου δεόν νὰ ἐνεργηθῇ ὑποχρεωτικῶς ἀπογραφή ἀπάσης τῆς κινητῆς περιουσίας, περατομένης τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 15.1.1977 ἀπὸ σήμερον, ὅτε καὶ θὰ ὑποβληθῶσι ἡμῖν τὰ συνταχθῆσόμενα πρωτόκολλα ἀπογραφῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπογραφῆς ἐκάστης ἐκκλησίας, ἀποτελουμένης ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου ὡς Προέδρου καὶ τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων ὡς μελῶν. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιτροπὴν συνιστῶμεν ἰδιαίτερος ὅπως ἐνταίη τὴν προσοχὴν τῆς διὰ τὴν λεπτομερῆ καταμέτρησιν, καταγραφὴν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὴν 31.12.76 περιουσιακῶν στοιχείων, πρὸς διάπιστιν τῆς υπάρξεως αὐτῶν ὡς ἀναγράφονται ἐν τοῖς βιβλίοις. Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν πόσον ἐπιωφελὴς εἶναι διὰ τὰ συμφέροντα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἢ

Ἡ ἀγάπη στὴ Ζωή μας

Ὁ ἱδρυτὴς τῆς τελευταίας Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου Σχολῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δὲν ἦτο μόνον διδάσκαλος τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὑπῆρξε συγχρόνως καὶ ὑποδειγματικὸς ἐφαρμοστὴς αὐτῆς κατὰ τὸν ἐπίγειον βίον του. Ἐδίδαξε τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ Αὐτὸς ἐνίψε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του, ἐδίδαξε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔλη ἢ ζωὴ του ἦταν ἓνα συνεχὲς παράδειγμα ὑπομονῆς καὶ ἀνυψῆς, ὑποφέρων, χωρὶς ὀργῆς, ραπίσματα καὶ προκλήσεις, ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας, ὠνόμασε τὸν Ἰούδαν «φίλον» καὶ παρακαλοῦσε τὸν Πατέρα Του νὰ συγχωρήσῃ τοὺς σταυρωτάς του, διότι, ἔλεγε, «οὐκ οἶδασι τί ποιοῦσιν», ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τίμιον Σταυρὸν Του, μέσα στοὺς φρικτοὺς ἐκείνους πόνους, ἐφρόντισε διὰ τὴν Παναγίαν Μητέρα Του, ἐδίδαξε τὴν ἀληθειαν καὶ μεθεῖχεν ἀταραξία εἰπε πρὸς τὸν μαινόμενον ὄχλον στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς, ποὺ ἐζητοῦσε «Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον»: «Ἐγὼ εἰμὶ».

Με τέτοιες σκέψεις τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Ἀγάπης, τῆς θείας αὐτῆς ἀρετῆς, θὰ μπῇ μέσα μας, θὰ ζυμωθῇ μετὰ τὸ αἷμα μας καὶ θὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ, καὶ ἔτσι θὰ συντελεσθῇ μέσα μας τὸ θαῦμα τῆς ἀλλαγῆς, τὸ θαῦμα τῆς ἀνακαινίσεως, πάντοτε δὲ πρέπει νὰ καθοδηγῇ τὰς σκέψεις μας καὶ νὰ κατευθύνῃ τὰς πράξεις μας ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπόν μας, ἡ Ἀγάπη ἐκείνη ποὺ ὠδήγησε τὸν Κύριον ἡμῶν

Ἰησοῦν Χριστὸν στὸν Γολγοθᾶ.

Εἶναι ἀφάνταστα μεγάλη ἡ δύναμις τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, ποὺ εἶναι ὅπλον, εἶναι θώρακας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης» καὶ ὁ Σολομὼν στοὺς ψαλμοὺς του, βεβαιώνει: «οὔτε οἱ κατακλισμοὶ ἔμπορουν νὰ πνίξουν τὴν ἀγάπην οὔτε οἱ πληγμύρες νὰ τὴν σβύσουν». Μόνον ἡ Ἀγάπη εἶναι τὸ σημεῖον ἐπαφῆς ἀναμαρτήτου Θεοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἀγάπη, ἡ ἀληθινὴ καὶ πηγαιά, ἡ ἀγάπη ποὺ φθάνει μέχρι τὴν ταῦτισιν τοῦ ἑαυτοῦ μας μετὰ τοὺς ἄλλους, εἶναι ἡ συσταμένη ὅλων τῶν ἀρετῶν, καὶ ἡ Ἀγάπη αὐτὴ, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλες οἱ ἀρετὲς, οἱ ὁποῖες ἀπὸ αὐτὴν πηγάζουν, δὲν διδάσκονται, ἀλλ' ἀσκεῖται. Καὶ τότε, σὲ μιὰ θεία, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐνατένισιν θὰ ἠμποροῦμε νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν Ἀγγελικὸν Ὑμνον «Δόξα ἐν ὀφίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Θ. ΜΑΡΙΟΛΗΣ

κατ' ἔτος ἀπογραφὴ τῆς κινήσεως περιουσίας τούτων, ἥτις ἐδημιουργήθη διὰ θυσιῶν, στερήσεων καὶ δωρεῶν εἰς εἰκόνας, ἐκκλησιαστικὰ σκεύη κ.τ.λ. τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Ἡ τήρησις τῶν καθοριζομένων ἀνωτέρω ἐιδείων καὶ στοιχείων τυγχάνει υποχρεωτικὴ μόνον ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἰδιοκτησίας τοῦ Γεν. Φιλ. Ταμείου, οἱ δὲ ὑπόλοιποι 140 τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἰδιοκτησίας φυσικῶν προσώπων ἢ Νομικῶν τοιούτων ἰδιωτικοῦ Δικαίου δὲν υποχρεοῦνται, συνιστῶμεν ὅμως καὶ τὴν ὑπὸ τούτων τήρησιν διὰ τὴν ὁμοιομορφίαν καὶ τάξιν.

Σύμφωνα πάντων, τὸ ἱερὸν χρῆμα τῶν Ἱερῶν Ναῶν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφελείαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἀναμένομεν τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεστέραν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω.

Ἐπευλογούμενος πάντας ὑμᾶς πατρικῶς

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδελφάντιος

Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΦΙΛΟΝΤΟΧΟΙ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θερμοπυλῶν 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμᾶς	60
»	Ἑτησίᾳ »	100
Ἑξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολλάρια	6
»	Ἑτησίᾳ »	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Λόγοι Πνευματικής Οικοδομῆς

"ΕΑΝ ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ,,

(Α' Ἰωάννου α' 9).

Ἡ τρυφερά καρδιά τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης, τοῦ θεοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, προσπαθεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ τὸν πλέον ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον. Πρόκειται ἄλλως τε διὰ ζήτημα κατ' ἐξοχὴν σοβαρὸν καὶ λεπτὸν συγχρόνως. Γράφει διὰ τὴν ἐνοχὴν μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὰς ἁμαρτίας, εἰς τὰς ὁποίας εἴμεθα ὑπεύθυνοι ὅλοι ἀνεξαιρέτως. "ὦ, ποῖος θὰ δύσχυρισθῇ ὅτι καὶ ἂν δὲν εἶναι ἐνοχος εἰς βαρεὰ ἁμαρτήματα, παραμένει ἀμόλυντος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν; Ποῖος θὰ δύσχυρισθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἐλλιπὴς εἰς ἔργα ἀγάπης, ὅτι δὲν παραλείπει νὰ εἶναι συνεπὴς εἰς τὰ καθήκοντά του, ὅτι... ὅτι...;

Καὶ ὁ στοργικὸς Ἀπόστολος, διὰ νὰ προλάβῃ τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τὸ νὰ προσβῶν εἰς διακίρυξιν τῆς ἀναμαρτησίας των — ποῖα πλάνη — σπεύδει μὲ ὅλον τὸ κύρος τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιωματός, μὲ τὸ ἀλάθητον θεόπνευστον στόμα του νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ τὴν πραγματικότητά καὶ νὰ μᾶς δώρῃ εἰς τὴν αὐτογνωσίαν. «Τέκνα μου», γράφει, «ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν». Ἐὰν τολμήσωμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἔχομεν ὑποπέσει εἰς ἁμαρτίας μεγάλας ἢ μικράς, πολλὰς ἢ ὀλίγας — ἀδιάφορον — πλανῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας. Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἀντιλαμβάνομεθα τὴν πραγματικότητά. Ἢ, μήπως μόνον ἡ παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Δεκαλόγου — «οὐ φονεύσεις», «οὐ κλέψεις», «οὐ ψευδομαρτυρήσεις», «οὐκ ἐπιθυμήσεις» — μὴπως αὐτὰ μόνον εἶναι τὰ ἁμαρτήματα, εἰς τὰ ὁποία ἐνδέχεται νὰ ὑποπέσῃ ὁ Χριστιανός; Τὸ μίσος καὶ ἡ ἐχθρότης, ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ ἀσπλαχνία, ἡ παραμέλησις τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης, ἡ ἀδιαφορία διὰ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας καὶ τῶν διανοημάτων, αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη δὲν εἶναι ἁμαρτίαι γνωσταὶ εἰς τὸν παντογνώστην Θεόν, διὰ τὰς ὁποίας θὰ μᾶς ζητήσῃ μίαν ἡμέραν λόγον. Ἐὰν δὲν μετανοήσωμεν; Ἀλλ' ἡ πατρικὴ ἀγάπη τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνδιαφέρεται. Αὐτὸ θέλει νὰ μᾶς εἴπῃ καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ. "Ὅτι δηλαδὴ ὁσονδήποτε μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐνοχὴ μας, ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπείρος καὶ μᾶς συγχωρεῖ, ἀρκεῖ ἡμεῖς νὰ καταφεύγωμεν ἐν μετανοίᾳ εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ ζητῶμεν ἀπὸ αὐτοῦ τὴν συγχώρησιν. Ναί, λέγει ὁ θεὸς Ἀπόστολος. Εἴμεθα ἐνοχοί, εἴμεθα ἁμαρτωλοί. Εἴμεθα παρὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ — καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐνθαρρυντικὸν καὶ ἀξιοπρόσεκτον — «ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστὸς ἔστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθάρσιν ἡμᾶς πάσης ἀδικίας». «Ἐὰν

ὁμολογῶμεν...». Ὅχι νὰ ἐξιστοροῦμεν τὰ σφάλματά μας, τὰ λάθη μας, τὰς ἁμαρτίας μας, διὰ νὰ μᾶς ἐπαινέσουν οἱ ὅμοιοί μας καὶ διὰ νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐμπρὸς των ὡς ἐπιδέξιοι καὶ ἱκανοὶ νὰ κάμνωμεν ὅ,τι θέλωμεν. Δὲν εἶναι ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἐκείνη, καὶ θὰ φέρῃ ὡς καρπὸν ἐπιθυμητὸν τὴν συγχώρησιν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ὁμολογία αὕτη δὲν γίνεται οὔτε μὲ τὴν ἀνάλογον ἐσωτερικὴν διάθεσιν οὔτε μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἀφέσεως, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκδιηγούμεθα «τὰ κατορθώματά μας» εἶναι τελείως ἀναρμόδιοι πρὸς τοῦτο. Οὔτε πάλιν ὁμολογῶντες τὰς ἁμαρτίας μας νὰ παρατάσσωμεν ἀτελειώτους δικαιολογίας, διὰ νὰ ἐλαφρύνωμεν τάχα τὴν θέσιν μας, ἐνῶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ἐπιβαρύνωμεν ἀκόμη περισσότερο. «Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν» μὲ συναισθῆσιν τῆς ἐνοχῆς μας. Μὲ πόνον ψυχῆς ὅτι ἐλυπήσαμεν τὸν Θεόν καὶ ἐγίναμεν αἵτιοι νὰ λυπηθῶν καὶ στενοχωρηθῶν καὶ ἄλλοι ἴσως ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας μας. Καρδίαν συντετριμμένην καὶ ταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουθενῶναι» ἐβεβαίωσε καὶ ὁ θεόπνευστος ψαλμωδός. Τὸν ἄνθρωπον ποὺ συναισθάνεται τὰς ἁμαρτίας του καὶ λυπεῖται δι' αὐτάς καὶ μετανοεῖ καὶ μὲ ταπεινώσιν καταφεύγει εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ζητῶν τὴν ἄφεσιν. Τὸν ἄνθρωπον ποὺ θεωρεῖ καθήκον καὶ υποχρέωσίν του νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἠδίκησε τὸ σφάλμα του καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τυχὸν ἐπίκρανε. Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁσονδήποτε ἁμαρτωλὸς καὶ ἂν εἶναι, δὲν θὰ τὸν ἀπορρίψῃ, δὲν θὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ ὁ Θεός. Θὰ εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του. Θὰ τὸν συγχώρησιν.

«Ἐὰν ὁμολογῶμεν...». Ἀλλὰ, ὡς προσέξομεν. Ἡ ἄφεσις δὲν θὰ μᾶς δοθῇ μὲ κανένα ἄλλον τρόπον, παρὰ μόνον «ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν» διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως ἐνώπιον τοῦ λειτουργοῦ τῆς ἐκκλησίας. "ὦ, ἀδελφέ μου, μὴ προσέχῃς ἐκείνους ποὺ σοὶ λέγουν! «Παρακάλεσε μόνος σου τὸν Θεόν. Προσευχῆσου καὶ ὁ Θεός θὰ σέ συγχωρήσῃ». Οὔτε τοὺς ἄλλους ἐκείνους ποὺ λέγουν: «Πές τα ἐμπρὸς στήν εἰκόνα τὰ ἁμαρτήματά σου». Πόσον πλανῶνται οἱ ἄνθρωποι αὗτοι! Οὔτε ἡ ἁγία εἰκών, ἐνώπιον τῆς ὁποίας προσεύχεσαι, οὔτε ὁ Θεός κατ' εὐθείαν διὰ τῆς προσευχῆς θὰ σοὶ δώσῃ τὴν ἄφεσιν. Ὁ ὁῖος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἐντολήν εἰς τοὺς διαδόχους του, τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας νὰ συγχωροῦν τοὺς μετανοούντας ἁμαρτωλούς. Χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας κανένα μυστήριον δὲν τελεῖται καὶ κατὰ συνέπειαν χάρις ἁγία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ
ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 903

Εν Ἀθήναις τῇ 25 Νοεμβρίου 1976

Π ρ ο ς

Τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Κων)νον Στεφανάκη

Υπουργὸν Δικαιοσύνης

Ε ν τ α ὁ θ α

Ἐσυχώτατε,

Προαγόμεθα διὰ τῆς παρουσίας νὰ ἐκφράσωμεν πρὸς ὑμᾶς τὴν βαθυτάτην ἡμῶν λύπην διὰ τὴν ἐκ νέου ἀνακίνησιν τοῦ θέματος τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου, καὶ ὅτι ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καθ' ὅς ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Τὸ αὐτόματον διαζύγιον ἀποκρούουν πάντες οἱ Ἑλληνορθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς ἀντίθετον πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ Θεῖον καὶ Ἱερὸν Ἐθαγγέλιον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ ὡς ἀντισυνταγματικόν.

1) Αὐτὸς οὗτος ὁ Παντοκράτωρ Ἱησοῦς Χριστὸς ἀποφαινεται μετ' ἐμφάσεως καὶ σαφηνείας οὕτως: «ΕΓΩ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι ὅς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχεύσθαι, καὶ ὅς ἂν ἀπολελυμένην νυμφευθῇ μοιχεύεται...» (Ματθ. Ε' 32). Καὶ πάλιν: «... ἔσονται οἱ δύο (ἄνθρωπος καὶ γυνή) εἰς σάρκα ΜΙΑΝ... οὗς ὁ Θεὸς συνέθευεν ἄνθρωπος μὴ ΧΩΡΙΖΕΤΩ» (Αὐτόθι 10' 5-6).

Καὶ πάλιν «Γυναῖκα ἀπὸ τοῦ ἀνδρός μὴ χωρισθῇ. Ἐὰν δὲ χωρισθῇ, μενέτω ΑΓΑΜΟΣ, ἢ τῷ ἀνδρὶ

στικῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν δὲν δίδεται. Ὁ Θεὸς εὐαγγελιστὴς τὸ λέγει καθαρά, ὥστε νὰ μὴ μένη οὐδὲ ἡ παραινετικὰ ἀμφιβολία. Μόνον «ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν» ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως μόνον τότε ὁ Θεὸς ὑπόσχεται νὰ μᾶς χαρίξῃ τὴν ἄφεσιν καὶ νὰ σηκώσῃ ἀπὸ ἐπ' αὐτὸν μᾶς τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ νὰ μᾶς ἀναγνώρισῃ παιδιὰ του.

Πόσον μᾶς εὐηργέτησες, Πανάγαθε Πατέρα μας, πού μᾶς ἐχάρισες τὸ φιλανθρωπώτατον Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Σύρραμεν πολλάκις μὲ δυσκολίαν τὰ θήματά μας πρὸς τὸ ἐξομολογητήριον καὶ φεύγομεν ἀπὸ αὐτὸ μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ὥσάν μὲ πτερὰ ἀγγέλων. Πηγαίνομεν εἰς αὐτὸ μὲ λύπην καὶ συστολὴν καὶ φεύγομεν μὲ χαρὰν καὶ αἰσιοδοσίαν. Πηγαίνομεν ἐνοχοὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ καὶ φεύγομεν ἄγνοοι καὶ καθαροί. Ἀξιῶνέ μας, χωρίς προφάσεις καὶ δικαιολογίας, χωρίς ἀναβολὰς καὶ ἐπιφυλάξεις νὰ σπεύδωμεν ἐκεῖ πού μᾶς καλεῖ ἡ ἀγαθότης σου, διὰ νὰ εὐρίσκωμεν τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως, τὴν εἰρήνην καὶ ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς μας. Ἀμήν.

καταλλαγῇτω. Καὶ ἄνδρα γυναῖκα μὴ ἀφίεναι...» (Α' Κορινθ. Ζ' 10-11).

2) Τὸ Νέον Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον σεῖς συνετάξατε, Κύριε Υπουργέ, λέγει εἰς τὸ 3ον ἄρθρον του ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος... τηροῦσα ἀπαρσαλευτῶς... τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις, (μὴ τῶν ὁποίων, ὑφίσταται σημασίας, εἶναι καὶ τὸ Μέγα Μυστήριον» τοῦ Γάμου) ...

Τίς ποτε Εἰρηνοδίκης διανοήθη νὰ ἀναιρέσῃ ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου; Πόσον τολμηρὸν ἐπομένως εἶναι νὰ ἀντινομοθετήσῃ ὁ ἐλάχιστος ἄνθρωπος εἰς τὰς αἰωνίους καὶ ἀκαταλύτους διατάξεις τοῦ Θεοῦ νόμου, διὰ νὰ φανῇ εὐσπλαχνικώτερος ὄντων πρὸς τοὺς συνανθρώπους του, ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος, τὴν πατρὶν τῆς Ἀγαθωσύνης καὶ «παντὸς τελείου δωρηματος»;

Κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν, τὸ αὐτόματον διαζύγιον εἶναι δυναμίτις εἰς τὰ θεμέλια τοῦ Ἑθνικοῦ οἰκοδομήματος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ εὐσεβέστατος Ἑλληνικὸς Λαός, ὅστις ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ὡς θεματοφύλαξ τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας, ἀντιδρᾷ κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον, πρὸς τε τὸ ἀτομικόν του καὶ τὸ γενικόν συμφέρον τῆς «Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», ἀλλὰ καὶ τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἡμετέρου ἔθνους.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ ἐπικρατήσουν εἰς πάντας εὐλαθέστεραι πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὴν Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν τοῦ σκέφεις, θὰ ἀποτραπῇ ἐν τέλει τὸ αὐτόματον διαζύγιον, μὲ τὰς γνωστὰς ὁλεθρίους συνεπείας του.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐγράφησαν μὲ ἀγαθὴν συνείδησιν, καθ' ἐσωτερικὴν παρόρησιν ἀπὸ τοὺς ὑπογραφομένους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Γραφικὴν ἐπιταγήν: «δίδου σοφὴν ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται».

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Διὰ τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ὁργανώσεως

Ὁ Πρόεδρος
ΚΩΝ. ΤΟΥΤΟΥΖΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ. ΚΟΜΝΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καὶ ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθιερώντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρουσίας ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηγεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

β) Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος της ἐν τῇ Παραδόσει.

Θὰ φέρωμεν ἐφεξῆς φράσεις ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων καὶ τῶν διαδόχων των διὰ τὰ δεῖξαι, ὅτι τὴν αὐτὴν ἐννοίαν περὶ τῆς αὐθεντίας καὶ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν οἱ πρῶτοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, ἀποτυπώντες αὐτῇ τὸ ἀληθές ἀποστολικὸν πνεῦμα περὶ αὐτῆς.

Ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος εἰς τὴν πρὸς τοὺς Φιλαδέλφεις ἐπιστολὴν του (γ' 2, 3) γράφει τὰ ἑξῆς: «Ὅσοι γὰρ Θεοῦ εἰσι καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗτοι μετὰ τοῦ ἐπισκόπου εἰσὶν» καὶ ὅσοι ἂν μετανοήσαντες ἔλθωσιν ἐπὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὗτοι Θεοῦ ἔσονται, ἵνα ὡς κατὰ Ἰησοῦν Χριστὸν ζῶντες μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου, εἴ τις σχιζόντι ἀκολουθεῖ, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ. Μετὰ τὴν λέξιν σχιζόντι ἐννοεῖ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὴ ἀναγνωρίζοντες τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας διασποῦν τὴν ἐνότητα αὐτῆς.

Οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες εἶναι φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς αὐθεντικῆς τῆς διδασκαλίας καὶ δηλοῦν τὴν ἐνότητα αὐτὴν προσαγορεύοντες τὴν Ἐκκλησίαν Καθολικὴν.

Ὁ Ἰγνάτιος ἐν τῇ πρὸς Σμυρναίους ἐπιστολῇ του (η' 2) γράφει: «ὅπου ἂν ᾖ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία».

Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, ἐπισκόπου Σμύρνης, καλεῖται ὁστος «ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σμύρνῃ Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (ιβ' 2)· ὁ δὲ Κύριος καλεῖται «Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ κυβερνήτης τῶν σωμάτων ἡμῶν καὶ ποιμὴν τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην καθολικῆς Ἐκκλησίας» (ιβ' 2).

Οἱ μετὰ τοὺς Ἀποστολικούς Πατέρας, οἱ ἀπολογηταὶ συνεχίζουσι τὴν αὐτὴν διδασκαλίαν περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Λουγδόβων Εἰρηναῖος ἱερομάρτυς συνοφίξει τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν περὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ λέγει: «τοῦτο τὸ κήρυγμα παρεληλυθὶα καὶ ταύτην τὴν πίστιν... ἡ Ἐκκλησία καίπερ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη ἐπιμελῶς φυλάσσει, ὡς ἓνα οἶκον οἰκοῦσα καὶ ὁμοῦς πιστεύει ταύτους ὡς μίαν ψυχὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσα καρδίαν καὶ συμφώνως ταῦτα κηρύσσει καὶ διδάσκει καὶ παραδίδωσιν ὡς ἐν σῶμα κεκτημένη (κατὰ αἶρέσ. Α', 1,2). Τίς δὲ εἶναι ὁ Εἰρηναῖος; Ἐκ Φωκαίας τῆς παρὰ τὴν Σμύρνην καταγόμενος, μαθητὴς τοῦ Σμύρνης Πολυκάρπου, ἀπόστολος τῆς Γαλατικῆς χώρας, μαρτυρήσας ὡς ἐπίσκοπος Λουγδόβων τῆς σημερινῆς Λυὸν κατὰ τὸ ἔτος 202 μ. Χ.

Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ ἐγνώσει των ἐνόμισαν, ὅτι δύναται νὰ διασαλεύουν τὴν περὶ τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλίαν, διότι δὴθεν καλλίτερον ἠδυνήθησαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Γραφῆς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀκούσαντες παρ' αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων ἢ παρὰ τῶν διαδόχων των ἠρμήνευσαν διὰ τῶν συγγραμμάτων των τὸ γνήσιον Γραφικὸν πνεῦμα περὶ τῆς αὐθεντίας καὶ

τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς τοὺς Ἰεχωβίτας καὶ τοὺς προτεστάντας δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς λόγους τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐγγύτερον πρὸς τὰς ἀποστολικὰς παραδόσεις εὐρισκαμένων καὶ φορέων τοῦ γνήσιου γραφικοῦ πνεύματος, οἱ ὅποιοι διακηρύττουσι τὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος γράφει περὶ τοῦ θέματος τούτου «Θρόνον Χριστοῦ ἐνέκει τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπαναπαύεται γὰρ αὐτῇ. Ἔσται οὖν, φησί, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ καταστράπτουσα τὴν ὑπ' οὐρανὸν καὶ μένουσα διηνεκῶς ὡς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη» (εἰς ψαλμοὺς 88, 38).

Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Μὴ ἀπέχου Ἐκκλησίας» αὐδὲν γὰρ Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον. Τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστὶ τῆς γῆς πλατυτέρα ἐστίν. Οὐδέποτε γῆρᾷ, ἀεὶ δὲ ἀκμάζει. Διὰ τοῦτο τὸ στερρὸν αὐτῆς καὶ ἀσάλευτον δηλοῦσα ἡ Γραφὴ ὁρος αὐτὴν καλεῖ» (πρὸς Εὐτροπ. τόμος 52, σελ. 402).

Καὶ ἔμως ὕστερα ἀπὸ φαινήν Γραφικὴν διδασκαλίαν περὶ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ φαινοτέραν ἐρμηνείαν τοῦ ἀληθοῦς Γραφικοῦ πνεύματος παρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ διαδόχων των οἱ Ἰεχωβίται ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας, οὐδαμῶς μνημονεύοντες αὐτὴν, οὐδαμῶς παραδεχόμενοι, ὅσα περὶ Χριστιανικῆς Ὁρθοξείας ἐδιδάχθησαν μέχρι τῆς ἐμφανισεῖς των μετὰ δέκα ἐγγέα ὁλοκλήρους αἰῶνας. Καὶ ὡς νέοι φωτισταὶ περιέρχονται τὰς οἰκίας ἑκαστος ὡς ἄσπιον νὰ γίνουν μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, περιφρονοῦντες καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ὑβρίζοντες τὸν ἀκατάλυτον ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὅποιος εἶναι κατὰ Παῦλον «σύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας».

Καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὰ παραδεχθῆναι αὐτὴν ὡς πολιτείαν ἔχουσαν ἀνάγκην ἀρχῶν. Διότι ὁ κυριώτερός των σκοπὸς εἶναι ἡ καταπολέμησις τοῦ Κλήρου καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ κηρύγματά των κυρίως θάλλουσι κατὰ τῶν Κληρικῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχέσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δασοληφίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Δίσκου κτλ. ἀπευδύνωνται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας π. Θεόδωρον Μαρτίδην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ. 628.280 Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΕΡΙ ΗΘΟΥΣ

● **ΤΟ ΗΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΥ :** Ὁ πνευματικὸς ποιμὴν, ἔχων ὡς ἔργον του νὰ διδάσκῃ τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας εἰς τὸ ποιμνίον του πρὸς μὴ μόνον ἡθικῶν ἀρχῶν καὶ ὑγιεῖς χριστιανικοῦ φρονήματος παρὰ τοῖς πιστοῖς, εἶναι ἀνάγκη αὐτὸς πρῶτος νὰ ἐφαρμόζῃ εἰς τὸν βίον του τὰς ἡθικὰς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, παρέχων ἑαυτὸν ζῶν παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ὅπερ ἔχει μείζονα ἀξίαν καὶ ἐπιδρᾷ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς καλυτέρους λόγους καὶ κηρύγματα. Διὰ τοῦτο τὸ ἥθος τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος πρέπει νὰ εἶναι ἀμεμπτον καὶ τελείως προσηρμοσμένον πρὸς τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ, ὅστις διεκήρυξεν ὅτι : «ὁ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ ὁ ποιὼν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ζ, 21) καὶ ὅτι : «ὁ μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ὅς ἂν ποιῇ καὶ διδάξῃ» (Ματθ. ε' 19). Παραβάλλει δὲ τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς πνευματικὸς ποιμένους πρὸς ἄλλας καὶ πρὸς φῶς καὶ ἐπάγεται : «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». (Ματθ. ε' 13—16). Καὶ πράγματι, τὸν πνευματικὸν ποιμένα θὰ μιμηθῶσιν εἰς τὰς πράξεις τοῦ βίου των οἱ χριστιανοί, ὡς οἱ στρατιῶται τὸν στρατηγόν, ὠφελοῦμενοι μὲν καὶ καθιστάμενοι καὶ αὐτοὶ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι, ἂν τὸ ἥθος τοῦ ποιμένου τῶν εἶναι χριστιανικὸν καὶ ἀνεπίληπτον, σκανδαλίζομενοι δὲ καὶ ἀπομακρυνόμενοι τοῦ χριστιανικοῦ βίου, ἂν ὁ βίος τοῦ ποιμένου εἶναι ἐπιλήψιμος, ἢ ἂν παρουσιάξῃ οὗτος καὶ μικρὰς ἐστὶ ἡθικὰς ἐλλείψεις, αἵτινες ἐπιτηδεύεις ἐξογκοῦνται καὶ διατυμπανίζονται ἀπὸ τοὺς καλοθελετὰς. Διότι κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον : «ἂν τύχῃ μικρὸ τι παριδόν, οἷα εἰκὸς ἀνθρώπον ὄντα καὶ τὸ πολυπλανές τοῦ βίου τούτου παρῶντα πέλαγος, οὐδὲν αὐτῷ τῶν λοιπῶν κατ' ὀρθομιάτην ὄφελος πρὸς τὸ δυνήθηναι τὰ τῶν κατηγόρων στέματα διαφυγεῖν». Ὅθεν εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως τὸ ἥθος τοῦ ποιμένου εἶναι ἀμεμπτον καὶ ὁ βίος του ἅγιος, «ἵνα μὴδέποτε ἔργημον αὐτὸν καταλαμβάνῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον», διὰ νὰ δύναται νὰ λέγῃ : «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστοῦ», ὡς ὁ θεῖος Ἀπ. Παῦλος (Γ' αλ. Β' 20).

● **ΤΟ ΗΘΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΥ :** Ἐν τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, ὅτι ὁ πνευματικὸς ποιμὴν πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὰς πράξεις του καὶ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν καὶ στάσιν του κατὰ τὰς μετὰ τοῦ ποιμνίου του συναναστροφὰς καὶ σχέσεις, διότι οἱ ἄνθρωποι συγχέως κρίνουν τινὰ περὶ τοῦ ἥθους καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ σώματος, ἐκ τῶν κινήσεων καὶ

ἐν γένει ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτοῦ. Εὐκαιρίας δὲ πρὸς συναναστροφὴν τοῦ ποιμένου μετὰ τοῦ ποιμνίου του παρέχει πολλὰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον, λόγῳ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει, πολὺ περισσότερας ἀπὸ κάθε ἄλλο διωτικὸν ἔργον, ἢ ἐπάγγελμα, ἢ δὲ συναναστροφὴ αὐτῇ μὲ ἀνθρώπους πάσης τάξεως, δύναται νὰ γίνῃ εἴτε ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, εἴτε ἐκτὸς αὐτοῦ, εἴτε εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐνοριτῶν του καὶ τὰς ὁδοὺς ἢ τοῖς δημοσίοις τόποις καὶ εἰς πάντα τόπον, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέχῃ πολὺ κατὰ τὰς μετὰ τοῦ ποιμνίου του συναναστροφὰς, εἰς τοὺς τρόπους, τὰς ἐκδηλώσεις, τὸ ἥθος καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν.

● **ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΥ :** Αὐτῇ πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνα πρὸς τὸ ἱερὸν ἀξίωμα του, δηλαδή νὰ εἶναι ἁγία, διότι κατὰ τὸν Ἀπ. Πέτρον (Α' α' 15) : «Κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς Ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε». Τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνεται ἂν ὁ ποιμὴν ἔχῃ μορφώσει ἡθικὸν χαρακτήρα καὶ ζῇ κατὰ Χριστὸν βίον ἐνάρετον καὶ χρηστόν. Ἄν ὅμως ἔχῃ κοσμικὸν φρόνημα, τότε καὶ τὸ ἥθος του καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν χαρακτήρα του, διότι οἱ ἐξωτερικοὶ τρόποι τοῦ φέρεσθαι ἐμφαίνουσι τὰ ἐσωτερικὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἧς αἱ ιδέαι — κατὰ τὴν ψυχολογίαν — ἀλλασοῦσι τὴν μορφήν. Διὰ τοῦτο ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὴν μὴ μόνον τοῦ χαρακτήρος του. Ὑποβλέπῃ δὲ, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, οἱ ἄνθρωποι κρίνουν τινὰ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς στάσεως τοῦ σώματος, ἐκ τῶν κινήσεων καὶ ἐκδηλώσεων, ἐκ τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς ἐνδυμασίας καὶ κατηγοροῦν αὐτὸν ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἀκοσμίας δι' ἀταξίαν τοῦ ἥθους, διὰ τοῦτο ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν χαρακτήρα τοῦ βίου καὶ τὴν διαγωγήν του. Ταῦτα παρακολουθοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες προσέχουν πολὺ τὴν στάσιν, τὰς κινήσεις, τὴν ἐνδυμασίαν, τὰς ὁμιλίας καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν τῶν κληρικῶν, μεμφόμενοι πολλάκις αὐτοὺς καὶ διὰ πραγματικά, πολλάκις ὅμως καὶ δι' ἀνύπαρκτα ἐλαττώματα.

● **ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΗΘΟΥΣ :** Ὡς ἐκ τούτου οἱ ποιμένες πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ εἰς τὰς ἐμφανίσεις των, αἵτινες δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἄνευ σοβαροῦ λόγου καὶ ἄνευ ποιμαντορικοῦ σκοποῦ, ὅταν δὲ ἐμφανίζονται νὰ ἔχουν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά καλοῦ ἱερατικοῦ ἥθους : α) ἱεροπρέπειαν, β) σεμνότητα, γ) κοσμιότητα κατὰ τὰς δημοσίας ἐμφανίσεις εἰς τὰς ὁδοὺς, δ) κοσμιότητα κατὰ τὰς συναναστροφὰς, ε) κοσμιότητα κατὰ τὰς συζητήσεις καὶ στ) κοσμιότητα εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των. Περὶ πάντων αὐτῶν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἱερατικοῦ ἥθους θὰ γίνῃ λόγος εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Μεταφέρομεν ἐξ ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος Ἀθηνῶν τὰ ἀκόλουθα εὐχάριστα: «Παρίσι. Παρασκευὴ μεσημέρια. Καθ' ἣν στιγμήν ἡ νεοπαγὴς Ἑλληνικὴ Δημοκρατία ἀπεμπολεῖ τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀσελεγεῖ ἐπὶ τῆς φοιτοδοτίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σορβόννης ὁργανώθη προχθὲς μία ἄκρως συγκινητικὴ ἐκδήλωσις ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πέντε αἰῶνων διδασκαλίας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ ἐκδήλωσις ὁργανώθη ὑπὸ δύο συλλόγων Γάλλων Καθηγητῶν, ὑπερασπιστῶν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ ἀμφιθέατρον Ρισελιὲ τῆς Σορβόννης.

Κύριος ὁμιλητὴς τῆς ἐκδήλωσεως ἦτο ἡ διακεκριμένη Ἑλληνίστρια Ζακλὴν ντὲ Ροιελλύ, μὲ θέμα: «πέντε αἰῶνες Ἑλληνικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Γαλλίαν». Ἡ ὁμιλήτρια ἐτόνισεν ἰδιαίτερώς τὴν συμβολὴν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἰς τὴν ἀνθρῶπιν τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας καὶ ἐξήρσε τὸν ρόλον τοῦ Ἑλλήνος λογίου Γεωργίου Ἐρμωνίου ἐκ Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἀφίκετο καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Παρίσιον τῷ 1476. Ἦτο ὁ πρῶτος Ἑλλὴν διδάσκαλος εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ φορεὺς

τῶν πρώτων χειρογράφων - ἀντιγράφων τῶν Ἑλλήνων κλασσικῶν καὶ κατέστη πόλος ἔλξεως σπουδαστῶν καὶ ἀφετηρία διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

Ἐκτοτε καὶ ἐντὸς ἐξηκονταετίας, ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία ἐγκόρισε πρωτοφανῆ ἀνθρῶπιν. Ἰδρῦθησαν πολλοὶ ἐδρα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐξεδόθησαν Ἑλληνικά λεξικά καὶ ἔργα Ἑλλήνων κλασσικῶν καὶ ἦτο τοιαύτη ἡ ἐπιρροή τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν διαγόνῃν, ὥστε ὁ Ραμπελαὶ ἐφθασε νὰ δηλώσῃ ὅτι ὅστις δὲν ὁμιλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν εἶναι ἄξεστος. Ἡ Γαλλίς Ἑλληνίστρια ἐπέσήμανε τὴν ὑπάρχουσαν κρίσιν, ἡ ὁποία, ὡς ἐτόνισεν, ἀπειλεῖ νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ σκότος τῆς πρὸ τοῦ Ἐρμωνίου ἐποχῆς».

Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τῆς ἐκάλυψαν συγκινητικαὶ καὶ παρατεταμέναι ἐκδηλώσεις τοῦ καταμέστου ἐκ μαρφομένων ἀνθρώπων ἀμφιθεάτρου (Ἑστία 21 Ἰανουαρίου 1977).

Εὐτυχῶς δὲ ἡ ἀπεμπολουμένη εἰς τὴν κοιτίδα τῆς Ἑλληνικῆς Πνευματικῆς Κληρονομίας καλλιεργεῖται εὐδοκίμως ὡς πρόσφυς εἰς τὸ Ἑξωτερικόν!

ἙΞ ΕΙΣΦΟΡῶΝ ΤῶΝ ἑΝΟΡΙΤῶΝ

ἙΞ εἰσφορῶν τῶν ἑνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων, συνκεντρώθησαν δραχ. 81.000 καὶ ἡγοράσθησαν 1.000 κιλά κατόπουλα, 400 κιλά φέτα, 600 κιλά πατάτες, τὰ ὅποια διανεμήθησαν εἰς 150 οἰκογενεῖας, 2 Γηροκομεία, 1 Ὀρφανοτροφεῖον καὶ 5 σπύτια Γαλλήνης.

ΔΡΑΜΑ. ἸΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1977.

Μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν καὶ εἰρήνῃν ἐωφράσθησαν ἅπασαι αἱ Ἀγία ἑορταὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, Ὀνομαστηρίων τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοφανείων. Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς, ἐγένετο ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ τῆς κοπῆς τῆς πίττας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου καὶ τὸ ἐν αὐτῇ νόμισμα ἔλαχε εἰς τὸν κ. Σπύρον Νικολαΐδην, τὴν δὲ Κυριακὴν 3ης Ἰανουαρίου εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐγένετο ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας τοῦ Κατηχητικοῦ Ἑνοριακοῦ Σχολείου. Ἐβάλλησαν τὰ κατάλληλα θρησκευτικὰ ἄσματα, καὶ ὁ Κατηχητὴς Ἱεροδιάκονος τοῦ Ἱ. Ναοῦ ὁμίλησεν περὶ τοῦ βίου καὶ δράσεως τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ὅποτε ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου κ. Μιχαὴλ διανεμήθησαν τὰ τεμάχια τῆς πίττας εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μὲ ἀνάλογα δῶρα. Τὸ νόμισμα τῆς πίττας ἔλαχε εἰς τὴν φιλοκαθῆ μαθήτριαν Δέσποιναν Πολ. Γεωργιάδου. Ἐξ τὴν τελετὴν ταύτην παρέστησαν καὶ πολλοὶ γονεῖς τῶν παιδίων.

Ἀνακοίνωσις

Ἡ Νέα Διεύθυνσις «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐπιθυμοῦσα διακαῶς ὅπως τὸ ἐπίσημον τοῦτο Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀνταποκρίνεται πλήρως καὶ ψυχωφελῶς εἰς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν δι' ὃν κυκλοφορεῖ, θερμῶς παρακαλεῖ ἅπαντας τοὺς δι' αὐτοῦ δημοσιογραφούντας ὅπως ἐν τῇ μέλλοντι, τὰ ἀποστελλόμενα αὐτῇ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα κ.λ.π., ἀποφεύγουν πᾶσαν προσωπικὴν ἐπιθεσιν ἐναντίον οἰουδήποτε προσώπου, ἢ, διαμάχην, ἢ, ἀντέγκλησιν, διότι ταῦτα πάντα ἀποστελλόμενα οὐδέποτε θὰ ἰδωσιν τὸ Φῶς τῆς δημοσιότητος διὰ τοῦ Περιοδικοῦ ἡμῶν.

Πᾶν ὅθεν δημοσίευμα τοῦ λοιποῦ θὰ καταχωρῆται ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐφ' ὅσον ἀπῆχῃ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ καθαρὰν διδασκαλίαν τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ παρακαλεῖ τὸν ἱερόν ζῆλον καὶ τὴν ἐφεσιν πρὸς τελειοποίησιν τοῦ Χριστιανικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀναγνώστου, ἔτι δέ, συμβάλλει εἰς τὴν καθόλου ἀνοδικὴν πρόδον τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἔχουσα πάντοτε ἐκ τοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα ἡ Διεύθυνσις τούτου νὰ ἐγκρίνῃ ἢ μὴ, τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν.

Ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Περιοδικοῦ.

Φαινόμενα τῆς ἐποχῆς μας

ΕΝΑΣ ΑΝΑΞΙΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Πρὸ ἡμερῶν, αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν ἕνα ἀνατριχιαστικόν, ἕνα πρωτόκουστον γεγονός, γιὰ ἕνα 16χρονο νέον, ποὺ κραδαίνοντας μαχαίρι ἐξεθίαζε τὶς τρεῖς ἀδελφές του 12 ἐτῶν, 7 ἐτῶν καὶ 6 ἐτῶν, νὰ ἐνδίδουν σὲ ἀκατανόμαστες αἰμομιτικὰς ἐπιθυμίας του. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ θλιβερά καὶ ἀνησυχητικὰ φαινόμενα τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι ἕνα ἀποτέλεσμα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἀπότοκον τῆς ἀνθρώπινης καὶ τῆς πλήρους χειραφετήσεως τῶν νέων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας. Ὅταν ἀπὸ τὸ σπίτι φύγη ἡ εὐλογία καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ θεμελιωτοῦ καὶ προστάτου τῆς οἰκογενείας, ἐπόμενον εἶναι νὰ φθάσῃ, σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα ἐξαθλιώσεως καὶ πτώσεως ἕνα νέον παιδί τῶν 16 χρόνων, ὅπως ὁ νέος ποὺ ἐγράφη αἱ ἐφημερίδες ἀπὸ τὴν Ἀμελίδα καὶ ἔμνευε κάπου στὸν Πειραιᾶ....

Γιὰ ὅλα φροντίζομεν ὑπὲρ τῶν παιδιῶν μας. Ἦ-

κανοποιούμεν, ἀπὸ ἀδυναμίαν, τὶς πιὸ παράλογες ἀπαιτήσεις τους, τὰ ἀφήνομεν τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὶ χωρὶς ἐκκλησιασμόν γιατί εἶναι... κουρασμένα ἀπὸ τὴν προηγούμενην ἡμέραν, δὲν ἐνδιαφερόμεθα ἂν αὐτὰ φοιτοῦν τακτικὰ σὲ κάποιο κατηχητικὸ σχολεῖο, δὲν ἐπιμένομεν ὅπως χρειάζεται γιὰ μιὰ τακτικὴ Μυστηριακὴ ζωὴ αὐτῶν, καὶ τὸ χειρότερον πάντων ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ ὅσα πολλάκις ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κατημαρτυροῦμεν σὲ ὅσους ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, γινόμεθα αἰτία μίσους τῶν παιδιῶν μας πρὸς πᾶσαν ἡθικὴν καὶ θρησκευτικὴν διδασκαλίαν μὲ τὸ θλιβερόν καὶ τόσον ἀποκαρδιωτικὸν ἀποτέλεσμα τὰ βλέπομεν, ἄλλοτε νὰ καταφέρονται δημοσίως καὶ προκλητικῶς κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλοτε πάλιν νὰ γίνωνται πρόξενοι μεγάλων κακῶν, ἀκόμη καὶ ἐγκλημάτων ἀνατριχιαστικῶν.

Ναί! ἐφταίξαμεν πρῶτοι ἐμεῖς καὶ μετὰ τὰ παιδιά μας. Δώσαμε ἐμεῖς πρῶτοι, ἂν ὅχι τὸ κακὸ παράδειγμα, ἀλλὰ τὸ ΔΙΚΑΙΩΜΑ νὰ φθάσουν αὐτοὺ ποὺ ἐξαναγκάζουν ἐντὶ Παύλου, Θεοῦ Ἀπόστολον, νὰ πῇ: «ΤΑ ὉΦΘΝΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ».

Στὰς 26 Δεκεμβρίου ἔΝ ἡμ. ἡμέραν Κυριακὴν μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας, παρόντων ὑπερχιλίων ὁμογενῶν ἐβαπτίσθη ἡ ἀλλόφυλος κατηχηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Παϊσίου Λουλουργᾶ ἡ νεοφώτιστος πλήρης χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ὡμολόγει πῶς αἰσθάνεται νέος ἄνθρωπος, ἀναγεννημένος. Ἐξεληθοῦσα τῆς Ἁγίας Κολυμβήθρας ἐκραύγαζε «ζήτω ἡ ὀρθοδοξία» ἀγγλιστί καὶ τὰ πλήθη ἐχειροκροτοῦν μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΥΠΕΙΘΙΓΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣ

Ο κάτωθι υπογεγραμμένος Μητροπολίτης των Γησιών Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιος δηλῶ ὑπευθύνως ὅτι σὺδέποτε ἐκίδευσεν Μασὼνων, ὡς φευδῶς ἀναγράφει τὸ ἐν Ἀστόρια τῆς Ἀμερικῆς ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Πυρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ τὸ ἀνέγραψαν καὶ τινες θρησκευτικαὶ ἐφημερίδαις.

Ὅσοι ἠθέλησαν νὰ σπιλώσουν τὴν χάριτι Θεῆς εἰς σήμερον ἀτεγνκτον γραμμὴν μου εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Παυδίοθεν ἀπερῶθημεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν ἀφιλοκερδῶς ὑπηρετουμένην Γησιαν Ὁρθοδοξίαν, διαθέσαντες καὶ τὴν περιουσίαν μας διὰ τὸν Τερόν ἁγίωνα.

Παραμένονμεν πιστοὶ ἄχρι θανάτου εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν μηδένα μυστήριον τελούντες εἰς τοὺς αἵρετικούς πολλῶν μᾶλλον καὶ εἰς τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκομένους ἀποστάτας Μασὼνους.

Ὁ Μητροπολίτης
+ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΙΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΤΗΣ

Πλήρης ἡμερῶν ἀλλὰ καὶ πολλῶν πικριῶν καὶ θλίψεων τῆς ζωῆς ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἐπιλεκτός οἰκογενειάρχης τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀκούραστος ἀγωνιστῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὁ ἀληθινότητος φίλος καὶ συνεργάτης ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΤΗΣ.

Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἀκόμη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἔδωκεν προθύμως καὶ ἡρωϊκῶς τὸ παρὸν αὐτοῦ καὶ ἡγωνίσθη σθεναρῶς εἰς πείσμονας μάχας, ὑπὸ τὴν Ἱεράν Σημαίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ παντὸς ἀνταρθεοῶς πνεύματος καὶ διωγμοῦ.

Θαρραλέος καὶ εὐτολμος πάντοτε, ἔδειξεν φλογερὰν ἀγάπην πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς μετέβαλεν τὴν κατ' οἶκον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν εἰς προμαχῶνα καὶ ἐπαλξιν καὶ καταφύγιον παντὸς διερραμένου ἐκ Πειραιῶς ἀδελφοῦ, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ καὶ μάλιστα εἰς περιόδους θωελλωδῶν διωγμῶν καὶ μεγάλων καταπιέσεων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Πλειστάκις οὗτος ἐδιώχθη, ἀλλὰ καὶ ἐφυλακίσθη καὶ ἐδικάσθη ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τιμηθεὶς διὰ τοῦτο πολλάκις διὰ τῆς ψήφου τῶν πιστῶν εἰς δικαιητικὰς θέσεις ἡμετέρων συλλόγων καὶ συνδέσμων.

Ἡ παρούσα ὥμως πρόσκαιρος ζωὴ ἐπεφύλαξεν αὐτῷ πολλὰς καὶ δυσβαστάκτους πικρίας, θανάτων προσφιλεστάτων αὐτοῦ προσώπων, ἴσως διότι δι' αὐτῶν τῶν πικριῶν καὶ δοκιμασιῶν ἐπέτρεπεν ὁ Κύριος τὸν βαθύτερον αὐτοῦ ἐξαγνισμόν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀτοχῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπακοῆς του εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ Θεοῦ, κατατείνων αὐτῶς εἰς τὴν ψυχονευματικὴν αὐτοῦ τελειότητα.

Ἦδη κληθεὶς παρὰ Κυρίου ἀπέπη ἐκ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀνεζήτει πρὸ πάντων κατὰ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του.

Ἐθε, ὁ Ζωῆς καὶ Θανάτου Κυριεύων Σωτήρ τοῦ κόσμου κατατάξῃ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἐν αὐλαῖς ὁσίων καὶ Δικαίων!

Ἀπὸ τοὺς Μαργαρίτας τῶν Νηπιυῶν Πατέρων

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες προσφήτησαν περὶ τῆς ἐσχάτης γενεᾶς, καὶ εἶπον ἀποροῦντες πρὸς ἀλλήλους. Τί εἰργασάμεθα ἡμεῖς; ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἀββᾶς Ἰσχυρίων, ὅς ἦν μέγας, εἶπεν ἡμεῖς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἐποιήσαμεν οἱ δὲ εἶπον οἱ δὲ μεθ' ἡμᾶς τί ἄρα ποιοῦσι; καὶ εἶπεν ὁ γέρον ἡμῶν μέλλουσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἔργου ἡμῶν ἔρχεσθαι καὶ πάλιν οἱ πατέρες ἠρώτησαν οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς τί; ὁ δὲ ἔφη οὐκ ἔχουσιν ὅλως ἔργον οἱ τῆς γενεᾶς ἐκείνης μέλλει δὲ ἔρχεσθαι αὐτοῖς πειρασμός καὶ οἱ εὐρισκόμενοι δόκιμοι ἐν τῇ καιρῷ ἐκείνῃ, μέζοντες καὶ ἡμῶν καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἔσονται (εὐεργετινός, Βιβλίον Α', ὑπόθεσις ΚΕ').

Ἦν (ἦτο) τις γέρον πᾶν (πολύ) ἐξυγῶλος καὶ ὀλιγόφυχος ἀκούσας οὖν περὶ αὐτοῦ ἀδελφός τις νεώτερος, συντίθεται (κάνει) διαθήκην μετὰ τοῦ Θεοῦ λέγων. Κύριε, ὑπὲρ ὅλων τῶν κσμικῶν (ἁμαρτημάτων) ὧν ἐποίησα, ὑπάγω καὶ μένω μετὰ τοῦ γέροντος, καὶ δουλεύω καὶ ἀναπαύω αὐτόν ὅριζεν οὖν αὐτόν ὁ γέρον ὡς κύνα ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας. Βλέπων οὖν ὁ Θεὸς τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀδελφοῦ, δείκνυσιν αὐτῷ, μετὰ ἔξ (6) ἔτη τῆς πρὸς τὸν γέροντα ὑποταγῆς, κατὰ τοὺς ὕπνους, βαστάζοντα τινὰ χάρτην μέγαν, τοῦ ὁποίου χάρτου τὸ μὲν ἡμῖς ἀπειληγμένον ἦν (ἦτο ἐσβεσμένον) τὸ δὲ ἡμῖς γεγραμμένον... καὶ λέγοντα. Ἰδοὺ τὸ ἡμῖς τοῦ χρέους σου ἐλείπεν ὁ Δεσπότης Θεός, ἀγωνίσαι καὶ περὶ τῶν λοιπῶν.

Ἦν δὲ ἄλλος γέρον πνευματικός, οἰκῶν πλησίον αὐτοῦ, ὅστις ἐγένετο τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν, καὶ ἤκουε... πῶς ὁ γέρον ἐθλίβε τὸν ἀδελφόν ἀδίκως, καὶ πῶς ὁ ἀδελφός ἐβαλλεν αὐτῷ μετανοίας, καὶ ὁ γέρον οὐ διηλλάσσετο αὐτῷ (δὲν τὸν συνεχώρει)... μετὰ οὖν ἄλλους ἔξ (6) χρόνους ἐκοιμήθη ὁ ἀδελφός, καὶ διαβεβαιώσατο ὁ πνευματικός γέρον, ὅτι ἐώρακεν αὐτόν μετὰ τῶν Μαρτύρων ὑπάρχοντα, καὶ μετὰ παρρησίας πολλῆς ὑπὲρ τοῦ γέροντος παρακαλοῦντα τὸν Θεόν... καὶ μετὰ 40 ἡμέρας ἔλαβε πρὸς ἑαυτὸν τὸν γέροντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀναπαύσεως. Ἰδοὺ πῶς παρρησίαν ἀπολαμβάνουσιν, οἱ διὰ τὸν Θεὸν τὰς θλίψεις ὑπομένοντες (Αὐτόθι, ὑπόθεσις ΑΖ) 37).